

THE

உதயதாரக—M O R N I N G S T A R.

VOLUME VI. 1846.

Published Semi-Monthly, at one shilling a Quarter.

DEVOTED TO

EDUCATION, LITERATURE, AND RELIGION:

CONTAINING ALSO A BRIEF

SUMMARY OF IMPORTANT NEWS.

J A F F N A .

PUBLISHED AT THE AMERICAN MISSION PRESS.

THE

MORNING STAR.

VOLUME VI. 1846.

Published Semi-Monthly, at one shilling a Quarter.

DEVOTED TO

EDUCATION, LITERATURE, AND RELIGION.

CONTAINING ALSO A BRIEF

SUMMARY OF IMPORTANT NEWS.

LONDON.

PRINTED AT THE AMERICAN MISSION PRESS.

INDEX.

A		Pages.	Importance of humility	35	Poets Corner—Mary Magdalene	16
Absurdities of Astrology	68	" of peace	141	" " Go ye into all the world and preach	24	
" of listening to the voice of lizards	92	Important crisis in India	77	" " the Gospel	56	
A man of spirit	165	do. decision of the Supreme Court at Madras	133	" " Humility	64	
Account of cholera in Jaffna	37	Impositions of a pretended demoniac	23	" " The parting advice	72	
" of the Earthquake in Italy	157	Impressiveness of Mt. Sinai	77	" " Missions and the Missionaries	80	
" of a partial wreck of "Augusta"	173	Improvements in the province	84	" " The pearl of great price	88	
" of small pox in Jaffna	37	Indian corn	93	" " My mother's voice	96	
Adaptation of the Bible to the wants of men	109	Influence of the moon	167	" " There came unto him a woman, &c.	104	
Against Intemperance	181	Influence of the Jews on the European Journals	85	" " Broken-hearted, weep no more	112	
Algebraical query	15, 22	Instructions to Native doctors regarding the treat-	87	" " Jesus teaching the people	128	
Altered Times	45	ment of Cholera	80	" " The song of seventy	144	
Answer to an algebraical query	22, 31	Interesting spectacle	127	" " Trifles	152	
" to an arithmetical query	15, 63	Internal evidences of Christianity	15	" " Funeral Hymn by Bishop Heber	168	
Arrival of the Roman Catholic Bishop in Jaffna	69	Interpretation of a riddle		Points of Christian Union	117	
B		J		Poor Jack	8	
Bane and the antidote	59	Jaffna Auxiliary Bib. Society	37	Poor Indian—an anecdote	64	
Bourdalan and Louis XIV, of France	16	Jesuit's Equivocal creed	102	Prayer	64	
C		Judge Hale on the observance of the Sabbath	4	Prayer for the conversion of Protestants	21	
Call for missionary labour	29	Just Reproof	104	Praying and whipping	104	
Capital Punishment	149, 181	Juvenile wit	80	Praying mothers	123	
Casuistical query	63	K		Present and past state of Ceylon	162	
Centennial Celebration	125	Knowledge of Jesus Christ	13	Progress of Christian truth in Burmah	181	
Ceylon Government Bank notes	150	L		Q		
Character of the Hindu priests	87	Labor—an anecdote	64	Quarrelling	160	
Characteristic marks of a divine religion	173	Legend of Judia	152	R		
Child's faith	144	Letter from Mr. Spaulding to his Native Christian	29	Real and imaginary	165	
Cholera medicine	15	friends	69	Refutation of Hinduism	88	
Christ the only refuge	85	Letter from Missionaries in Siam	69	Refutation of Hinduism	88	
Christian Traveller	27	Life of Luther 3, 11, 19, 26, 34, 42, 50, 58, 66, 74, 82,	82	Religious parties in Germany	69	
Church in the North	134	90, 97, 106, 114, 122, 130, 138, 146, 154, 161, 170,	178, 186	Remarkable coincidence	96	
Circular appeal relative to the persecution of the	93	Long desired day	173	Remarkable disease and cure	128	
Evangelical Armenians in Turkey	93	Lord Byron	72	Remarriage of Hindu widows	77	
Clerical mistakes	96	Love of God	144	Review of the chapter on truth in Cural	36	
Cocoanut planting in Jaffna	165	M		Report of the moral and literary society of the Bat-	6	
Conversion of the world to Christ	109	Magnetic Purterbations	94	ticotta Seminary	141	
Conversion to Christianity	38	Maize or Indian Corn	45	Rich without money	93	
Cork mattresses	45	Mandarin and the English lady	108	S		
Counsels for young men	101	Marks of a Christian church	101	Sacred books	10	
Cross of Christ	149	Maternal affection	80	Saving life and losing the soul	85	
Cure for slander and detraction	102	Mathematical query	71	Sanatorium for missionaries	29	
D		Means of happiness	128	Scene of Saul's Conversion	128	
Difference between right and wrong	20	Miscellaneous sayings	96	School master	72, 88	
Diffidence	25	Missionary Journal	53	Sensuality the ground of unbelief	13	
Discontinuance of the Touchstone News Paper	103	Missionary spirit exemplified	117	Should one Editor go to law with another Editor	117	
Discussion on Caste	5, 13	Mode of Translation	22, 111	Short stories	72, 75, 83, 112	
Distinction of Caste	21, 38, 45, 53	Moderate drinkers	141	Six days shalt thou labor	28	
Doings of the Catholics in Passion week	100, 103	Mohammedan Fanaticism	77	Smokers	85	
E		Morning Star for 1847	185	Speaking cross	165	
Encouraging prospects of the German Catholics	117	Mr. Poor's Letter to the Tamil people	156, 164, 172,	Speak to that young man	141	
End of the world	165		180	Spirit of the Native Press	85	
Evangelical alliance	37, 157	Mysteries of Tobacco	149	Submarine telegraph	94	
Evidence of the divine authority of the Bible	151	N		Suggestions to Native Preachers, &c.	143	
Existence of God	83	Naladiar—Instability of infancy	4, 12, 20, 28	T		
Explanation of a riddle requested	63	" " of the body	36, 59	Tar compost for yard and floor	94	
F		" The source of the power of virtue	68, 75, 83,	Teaching a mother	16	
Facts for the people and their governors	141	" Impurity of the body	92, 100, 108, 124, 132	Terms of the Paper	1	
First oath	85	" Renunciation	140, 148, 164, 172	Thanksgiving offering for the year 1846	20	
Folly of doing penance	60	Nature and use of symbolic verbs	52, 56	Thief saved	67	
Forgiveness	16	Nearness of Eternity	144	Things at their beginning	128	
Free Trade	157	New steps in the Ronge Movements	61	Things lost forever	64	
Friend in need Society and its Report	21	No heart alone	160	Three preachers and one hearer	61	
G		No Monopoly of grace	101	Three Thursdays in one week	165	
Guard your heart	157	O		True conqueror's triumph	29	
H		Obituary Notice of Sattrokral Singa Moodeliar	24, 63	True principles of taxation	93	
Happiness which God offers to man	18	" of A. Mootoswamy, Colombo	32	Try again	16	
Happy home	128	" of Mrs. Spencer, Jaffna	62	U		
Happy results of the labours of converted Romanists	22	" of M. Sarawanamootoo, Jaffna	63	Unforgiving Christians	112	
Heaven Britain	99, 104	" of Baboo Dwarkanath Tagore, Calcutta	134	Universal crime is no crime	173	
Heaven	107	" of Coomaraswami Aroonassalam, Trinco.	158	Unrecorded name	165	
Hermit and the vision	65	Omnipotence of the true opinions	157	V		
High Tamil and high Tamil Scholars	47	Only a trifle	179	Vajra Suchi, or the original institution of Caste	152, 161, 169, 176	
Hinduism not a way of salvation	171	P		Vindication of the Catholics	182	
Hindu Idolatry,	2, 9,	Padry's gods	45	W		
17, 25, 33, 41, 49, 57, 64, 73, 81, 89, 97, 105, 113,	121, 129, 137, 145	Paraphrase of Psalm	1	Warning to Perjurors	150	
Hindu magic—cures of the bites of serpents	12	Penalty of death	125	Wild regions of America	91, 96	
History of little Mickay	115	Persecuted Christians among the Nestorians	109, 120	Wise Maniagar	46	
History of St. Veronica	117	Philological Lore	72	Wonder in south Africa	75	
Horse charmer	142	Pleasing change of sentiment in favor of Female	109			
How much is Jaffna indebted to American liberality	84	Education	109			
How to give	77	Plurality of worlds	71			
How to obtain double flowers	102					
I						
Idea of the Church	117					

அட்டவாசை.

அ	
அஞ்ஞானப்பிற்றட்டன்	சூசூ, நாசு
அபூருவனோயும் அதற்கேற்ற ஐளவுதழும்	நடஅ
அம்மைவினாயாட்டு அல்லது சோம்பல்	சூசூ
அற்பன்காரியம்	நளசூ
ஆ	
ஆறாநாளும்வேலைசெய்து ஏழாம்நாளிலாசோதையா	
யிரு	உஅ
இ	
இந்துமதகண்டனம்	அஅ
இந்துமதபோதனங்கள் மோட்சவழியைக் காட்டுவது	
ற்கைசந்தனவல்ல	நளக
இளாமயணவிடை	நளரு
இலங்கையின்மற்காலதற்காலநீலம்	நளந
உ	
உலகமுடிவு	நளசூ
எக்காலக்கண்ணி	யஉ, ரூசூ
எழிய யாக் என்பவனைப்பற்றி	அ
ஐ	
ஐயக்காட்சி	நரு
ஐ	
ஐர்வறியஇந்தியன்	சூசூ
க	
கடவுள்மாந்தர்க்கருளும் மனப்பாக்கியம்	யஅ
கணக்கு	யரு, உஉ
கணக்குவிடை	உஉ
கர்த்தர்மேல் வைக்குந்தீடனம்பிக்கை	நளஉ, நளசூ
களள்ளோட்சிக்கப்பட்டது	சூள
கா	
காட்டுப்புற	சூக, சூசூ
கீறிஸ்தாநுசாப்பியாணி	உள
கீறிஸ்துநாதர் ஒருவரோயெடக்கலப்போருள்	அசூ
கூ	
குறள்—ஒழக்கமுடைமை	யசூ, உசூ
பிறனில்வினயாமை சய, ரூசூ, சூசூ, ஐஉ, அய	
குறிப்புவினைத்திறங்குறல்	ருஉ, ரூசூ
கை	
கைத்தொழில் நலம்	சூசூ
கோ	
கோள்வாநோய்க்கு ஐளவுதம்	யரு
ச	
சங்கீதம்	யஅ, சூசூ
சத்தியப்பிரியன் கடா	நாசூ
சுருப்பதிஷ்டசாத்தீவிளக்கம்	யஉ
சவுல் குணப்பட்டுப் பவுலான இடம்	நடஅ
சன்னதகாரர்	உந

[illegible]

பாபான் வல்லமையும் ஞானமூழடையவர் னாகு
பரிசுத்தபுத்தகங்கள் ய
பல்லிச் சாத்தாம் கூட
பா
பாவமாச்சித்தலேழிதேனல் ஈநு, எநு, னநு
பி பி நடைபயப்பற்றி னாகு
பிராமணர் தருக்கன்மாருடைய நடையைப்பற்றி னாகு
பிராமணரைப்பற்றி நிகண்டிலோர்கடா னாகு
பு
புதினசங்கதி ஏ, உநு, நக, சய, சன, கூட, எய,
என, நட, நடக, நசட, நருய
பெ
பெண்பிள்ளைகளுந் கல்விகற்கலாமென்பதற்குக்கா
ட்டிய நியாயம் னாகு
பொ
பொய்க்காணதண்டனை அ
ம
மனத்தாழ்மையின் முக்கியம் நரு
மன்னிப்பு யக
ம்
மீளாப்பொருள் ஈச
மெ
மேய்ச்செயபதியடையும் வெற்றி நக
மோ
மோட்சம் ன
யா
யாப்புத்திறங்குறல் நக
யூ
யூதேயாவின் பழங்கதை நரு
யோ
யோசனையற்ற செயல் அபத்தம் நரு
லூ
லூத்தரின்சரித்தாம் நு, யக, யக, உக, நச,
சட, ருய, ருஅ, கக, எச, அட, கூய,
கன, நக, நயச, நடட, நருய, நருஅ,
நசக, நருச, நகக, நெய, நனஅ, நகச,
வ
வச்சிராசுரி நருநு, நகக, நகக, நகக, நகச
வாப்பிரசாதாபகாம் நரு
வா
வாய்மை நக
வே
வேதப்பதம் யட, ருசு, நயக, நடஎ, நருரு,
நகசு, நசச, நகசு

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

கா. பத்தகம் சதீசகை க.]

தஞ்சாவூர் (ஸ்ரீ) தைமஸ். அ தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, January 8, 1846.

[Vol. VI. No. 1.]

TERMS OF THE PAPER.

To single subscribers, one shilling a quarter.
To single subscribers by mail (including postage)—one shilling six pence a quarter.
To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, nine pence each, a quarter.
To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.
To Agents for twenty copies and upwards, six pence each a quarter.
To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.
For convenience of payment in places where no Agent is appointed, individuals uniting in companies of seven, may each receive the paper by post, for one year, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, and one penny a line for the second and subsequent insertions, reckoning the type at Brevier size, or seven and a half lines to an inch.

Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA.
Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
NANEPY—Mr. J. EVARTS.
BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
MOOLLITVOVE—Mr. P. TITCOMB.
MADURA—Rev. H. CHERRY.
DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
NEGAPATAM—Rev. P. BATCHELOR.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

உதயதாரகையின் பொருத்தம்.

இந்த உதயதாரகைப் பத்திரத்தின் தனிக்கையொப் பகாரருக்கு முன்னுமாதத்திற்கு ஒருசிலிங்கு அல்லது அ. அணுவாகவும், தபால்வழியாய்ப்பத்திரிகையை வாங்குதல் தனிக்கையொப்பகாரருக்கு முன்னுமாதத்திற்கு ஒருசிலிங்கு, சு. பேன்சாகவும், இரபது பித்திக்குற்றையப் பத்துப்பித்திக்குற்றைப் பட்டக் கையொப்பம்வைத்தேடுக்குங் காரியகாரருக்குமுன்னுமாதத்திற்கு அளோன்றுக்கு சு. பேன்சு அல்லது சு. பணமாகவும்—அக்ஷிந்ததபால்வழியாக வாங்குகாரியகாரருக்குத் தபற்செலவோடுகூட முன்னுமாதத்திற்கு சு. சிலிங்கு சு. பேன்சாகவும், இரபது பித்திக்கு அல்லது மேற்பட்டக் கையொப்பம்வைத்தேடுக்குங் காரியகாரருக்கு முன்னுமாதத்திற்கு அளோன்றுக்கு அறு பேன்சு அல்லது நாலு பணமாகவும்—அக்ஷிந்ததபால்வழியாக எடுக்கிக் காரியகாரருக்குத் தபற்செலவோடுகூட முன்னுமாதத்திற்கு ஒருசிலிங்கு விதமாகவும் விடக்கப்படும்.

இன்னும் காரியகாரர் நியமிக்கப்படாத இடங்க ளிலிருந்துகொண்டு உதயதாரகையை வாங்கப் பிரியமுள்ளபேயர்கள் ஏழுமூலபொய்ச் சேர்ந்துகொண்டு தபால் வழியாகப் பத்திரத்தை எடுக்கல் ஒருவருடத்திற்கு இரண்டு பவுன் முன்னேற்கணக் கோடுத்தேடுக்கவேண்டியது.

உதயதாரகையின் பதிக்கப்படும் விளம்பரங்களுக்கு வரியோன்றுக்கு முதற்பதிப்புக்கு ஒன்றரைப்பேன்சும்இரண்டாம் பதிப்புக்கு அந்நிபின் பதிப்புக்குமவரியோன்றுக்கு ஒரு பேன்சுவீதமாதவரவாங்கப்படும்.

தாரகைக்கென்றுபுப்பப்படும் மாணசங்கதிகள், மங்கனசங்கதிகள் உதயதாரகையில் இங்கு வரிக்கு மேற்படுவதுண்டானால் அவைகளும்விளம்பரக்கணக்காக விலைபோட்டுப்பணமறவிடப்படும்.

உதயதாரகைக்குக் கடிதமேழுதுபவர்கள் தபற்செலவுகோடுத்து யாழ்ப்பாணத்து மாண்புமய உதயதாரகையின் எடிற்றர் அவர்களுக்கென்று மேல்விலாசம் போட்டேழுது வாவிடுக்கவேண்டியது.

உதயதாரகைதனக்கத்தியாகிய மதிற்றை மைனர்க்குத் துதியோவந்தனம்.

சென்ற வருஷம் உங்களுதயதாரகையிற் பதிப்பிக்கும்படி நான் அனுப்பிவந்த இதிகாசச்சுருக்கமும் காலநிரூபண விளக்கமுஞ் சமாப்திபெற்றமையால்; இவ்வருஷமும் அந்தப்பிரகாரம் பதிப்பிக்கத்தரும் நூலொன்றுவேண்டுமென்று யோசித்தவிடத்து, வங்காள தேசத்திலிருந்த மகா பண்டித சிரோமணியாகிய நீ. நீ. பிரசமகாதேவரென்னும் வேதாந்தி அந்

To the Editor of the Morning Star.

MY DEAR SIR,

In transmitting the first portion of a new article for insertion in the "Star" it is befitting that I say a word or two on its nature and the object of its publication.

The treatise of which the present is a translation was originally published in Bengal, and in the language of that Province, by a disciple of the late Rajah Ram Mohan Roy. It was put into my hands nearly sixteen years ago as a Tract well worthy of careful perusal, and as a kind of a text book on the subject of which it treats. I went through the original carefully, aided by my Pundit, and a translation into English, executed by the Rev. Mr. Schmid; and found it all that I was led to expect. It was peculiarly valuable to me as affording an accurate representation of the system of idolatry as it is viewed by the Hindus themselves; and also useful as affording very cogent arguments against the popular superstitions of the people. I may add one or two testimonies from others in its favour.

The *Friend of India* in one of his early numbers characterizes the Treatise as a "masterly exposure of the absurdities of the present Hindu Worship." The Rev. W. Morton, whose English translation of the work accompanies my version, speaking of the performance says, "It contains the sum of all that has been said, or can be said by the advocates of the current Puranic or idolatrous system, which it answers in a manner the most complete and triumphant; and is by far the most powerful, judicious and effective work that has appeared on the subject; assailing with a mixed artillery of sound argument, popular illustration, irresistible irony, cogent appeal, and numerous direct proofs from their own Shastras, the prevalent idolatries of the people which it wholly and irreparably demolishes."

These testimonies may suffice to prove the character of the work.

My object in translating the tract, and through your kindness in publishing the English version of the Rev. W. Morton, and my own into Tamil, is, to place before your readers what may be regarded as an *authorized exposition of the reasons for the prevalent Idolatry of the Hindus*, accompanied by a judicious exposure of its absurdity. Those Missionaries and their assistants, whose reading on Hindu Worship and metaphysical speculation has not gone much beyond the works of European authors, will find in the present treatise much that cannot fail to interest them. Some Hindu readers whose minds have been awakened by the subjects of Christian doctrine, will here meet with a clear exhibition of the system their early education has taught them to venerate, accompanied by such an exposure as may tend to determine ingenuous minds to renounce such monstrous absurdities. It may be imagined that almost all intelligent readers of your paper will be glad to have the opportunity of perusing a treatise that expounds the principles of the religion of more than a hundred millions of our fellow men. I may be permitted to suggest to civilians and other gentlemen, who have respectable natives under their control, that the present treatise affords them the means of attempting to rescue these victims of Brahminical influence by placing in their hands a valuable exposition of the whole subject of popular idolatry. The work being written by a learned *Hindu Theist* may induce many to read it who would be strongly prejudiced against any treatise on such a subject coming from the pen of a *Christian*.

I may say a word or two on the Tamil version. No pains shall be spared to make the translation accurate, lucid, idiomatic, and elegant. Exceptions may be made to words, and even phrases, that may occur, and some of your readers may be forward to denounce the version as high and obscure in consequence of this feature, not sufficiently reflecting that the nature of the subject, and the argumentative character of the treatise, necessarily involves the use of such terms. The original Bengali treatise with its Sanscrit quotations from Hindu writings being generally followed in my Tamil rendering of religious and philosophical terms, the reader may rely on the propriety of the words employed. These as well as the subject requires study to be well understood.

If space be left after the present treatise is completed, I intend to give you a Tamil version of a Tract on Caste, written by a native Pundit of distinguished scholarship among the Bhudists.

I entertain the hope, that, as in the case of the Compendium of History and Chronology inserted in your last volume, these translations when completed, may survive the ephemeral fate of most news-paper articles, by being published in a separate form.

Believe me,

My dear Sir,

Yours truly,

ANGELICANUS.

January 1st, 1846.

நிலத்திற்குரிய வங்காள பாஷையிற் செய்த தத்தியப் பிரகாசமே மகா சிரேஷ்டமான நூலென்று தெளியவந்தது. அது நெடுங்காலம் விக்கிரகாராதனையது நுசரித்து வரும் இந்துமதத்தார் தங்கள் விக்கிரகாராதனைக்குச் சொல்லும் நியாயங்களையும், அவற்றிற்குவிரோதமாய்ச் சமஸ்கிருத பாஷையிலுள்ள புராணகமங்களிலிருந்து பல சாஸ்திரப் பிரமாணங்களையும், எடுத்துக் காட்டித், தருகிகித்து, விக்கிரகாராதனை விவேகிகள் செய்யத்தரும் உபசரணயன்றென்று கண்டித்து, அங்கங்கெதபடி எங்கும் பரிபூரணமாய் நிறைந்துள்ள சுத்தபரப்பிரம சொரூபத்தையே வணங்கவேண்டுமென்று முன்மையைத் தெரிவிக்கின்றது. கிறிஸ்தவர்கள் முதலிய பிறசமயத்தார் இப்படி ஓர் நூல் செய்திருந்தால், இந்துமதத்தார் அந்நூலைக் குறித்துத் தங்களிருதயத்திலே தோன்றியபொருமை யால் மெற்சொளப்பிடுதலால் அதனைவாசிப்பதரிது வாசித்தாலும் "பொருமை யுள்ளோர்க்குப் பொருளுண்மை தோன்றுது" என்னும் வாக்கியப்படி அதன் பொருள் அவர்களுள்ளத்திற்குத் தெள்ளிந் புலப்படாது. இந்நூலோ தங்களைப்போலும் ஓர்ந்துவினா செய்தப்பட்டமைபற்றியாவரும் அவ்வகைப்படும் பொருமையின் நிப் பொருளுண்மையை ஆராய்ந்து நிச்சயிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தோடுங் கருத்துவைத்து வாசிப்பார்களுள்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ஆதலால் இந்நூலே இவ்வருஷத்து உதயதாரகையிற் பிரகாசிக்கத்தக்கயோக்கிய முளதெனக் கருதி, இதனை இந்நிலத்துக்குரிய திராவிடமாகிய தமிழ்ப்பாஷையிற் மொழிபெயர்க்கலாயினேன். இம்மொழிபெயர்ப்புக் கற்றோரு மற்றோருமாகிய யாவர்க்குஞ் சாதாரணமாய் உபயோகப்படும் பொருட்டுச் சந்திவிக்காங்கனும் அரும்பதங்களுமின்றியியற்றவேண்டியிருப்பதாலும் அவசியமாய் வேண்டியவிடங்களில் இடைக்கிடையே புராணகமங்களில் வழங்குஞ்சில அரும்பதங்களைபிரயோகிக்க வேண்டிற்று இங்ஙனஞ் செய்த இம்மொழிபெயர்ப்பை இதன் முதனூலினின்றும் இவ்வாறே கனப்பொருந்திய மோற்றையராற் செய்யப்பட்டஇங்கிலீசு மொழிபெயர்ப்போடும் இப்பொழுது அனுப்புகிறேன். இது சபலமான யின்னும் இடமுண்டாகில் பௌத்த சமயிகளுக்குள்ளே கிறிற் தோங்கிய ஓர் பண்டிதரார் சாதிவேற்றுமைடைக் குறித்துச் செய்யப்பட்ட வச்சிரஞ்சியென்னும் நூலையும் இவ்வாறே மொழிபெயர்த்தனுப்பக் கருதுகின்றேன். யாழ்ப்பாணம், தஞ்சாவூர், இப்படிக்குதை மாசம், நங். தேதி. சின்னையர்.

வங்காளதேசத்திற்கு நூற்றி பிசுமகாதேவர்
செய்ததத்தியப்பிரகாசம்.

சத்திய பாப்பிமததுக்குச் செய்யும் ஆராதனைக்கு
விழகமாகி விக்காகாநாதனையை அநுசரிக்கும் சமயா
சாரியர்களையும் அவர்கள் வழிப்படும் சீஷர்களையும்
நோக்கி, நீங்கள் அசேதனமும் அசாமமாகிய, வச
னீத்தல் கூடாத விக்காகங்களைச் சர்வஞ்ஞத்துவமு
ஞ் சர்வ வியாபகமுஞ் சர்வ சாமர்த்தியமுள்ள கட
வுளாகப் பாவித்து ஆராதனை செய்தும், போருள் தே
ரியாது மந்திரங்களை உச்சரித்தலும், மாற்பு முகம் க
ன்னங்களிற் கையாற் றட்டுதலும், கைநொடித்தலு
ம், காலடித்தலும், கேட்கத் தகாத லச்சையான பா
ட்டுக்களைப் பாடுதலுமாகிய கிரியைகளைச், சகல கி
ரியைகளிலுமேலாகிய தேய்வாராதனையென்று கருதி,
அவைகளைச் சாதனஞ் செய்தும், இப்படி அநீஞர்க
ள் யாவருக்கும் பரிசாசத்துக்கிடங் கொடுப்பதேது? எ
ன்று வினாவுகிறேன்.

இதற்கு நீங்கள் புராணகம சாஸ்திரங்களிலே தே
வர்களுடைய உருவங்களைச் சிலைகாஷ்ட முதலிய
வாகப் பாவிப்பவன் நாகத்தை அடைவனென்று
சொல்லியிருப்பினும் விதிப்பிரகாரம் வதுக்கப்பட்ட வி
க்காகம் தேய்வாதிஷ்டானமாதமுன்றுஞ் சொல்லி
யிருப்பதினால் நாங்கள் விக்காகாநாதனையை அநுச
ரித்துவருவது சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலன்றி மற்றும்
படியல்லவேன்று உத்தாஞ் சொன்னால், விக்காகா
நாதனை செய்யத்தக்கதென்று நீங்கள் புராணகம
சாஸ்திரங்களினுற் சாதிப்பது போல அந்தச் சாஸ்தி
ரங்களைக் கொண்டே விக்காகாநாதனை செய்யத்தக்
கதல்லவேன்பதைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்தலாமே. அ
தேப்படியெனில்,

மிருத்திகை, சிலை, தாம்பிராதிகள், காஷ்டம், முத
லியவற்றினால் நிர்மானிக்கப்பட்ட விக்காகங்களைக்
கடவுளென்றுமதித்துமுடர்கள், தாங்கள் அநுட்டிக்
கும் விதங்களினுற் சரி வரத்தத்தை அநுபவிப்ப
தேயொழிய முத்தியைப் பெறுகளுள்ளும் செட்சி
த்தேந்தும் அநுபியாய வியாபித்திருக்கும் ஏக பாப்பி
மமாகிய நம்மை அஞ்ஞானத்தினாலே விட்டு நீங்கப்,
பிதிமைக்கு ஆராதனை செய்பவன் எவனோ, அவன்
சாம்பரிற் பலியடுகிறவன்போலாவானென்றுஞ், சொ
ல்லியிருக்கின்றதே.

இந்தப் பிரகாரஞ் சாஸ்திரங்களிலே ஒன்றற்கொ
ன்று விவாதமாகக் கற்பிக்கப்பட்டவைகளைச் சமா
சம் பண்ண இரண்டு வழி உண்டு. முதலாவது, சா
ஸ்திரங்களிலடங்கிய இவ்விதிகள் ஒன்றற்கொன்று
பேதமாயினும் ஞானிகளுக்கும், அஞ்ஞானிகளுக்கும்,
அவாவர்கள் பக்குவா பக்குவங்களுக்கேற்க அருளப்
பட்டிருப்பதினால், இவை இரண்டுஞ் சரியே. எப்
படியெனில், பிதிமா பூசை செய்யவேண்டுமென்
னும் விதி, அஞ்ஞானிகளுக்கும், அப்பிதிமா பூசை
செய்யப்படாதென்னும், நிஷேதமும், பாப்பிமததுக்
கே ஆராதனை செய்யவேண்டுமென்னும் விதியும், ப
க்குவர்களாகிய ஞானிகளுக்குங், கற்பிக்கப்பட்டன.
ஒன்றற்கொன்று விவாதமாகத் தோன்றும் சாஸ்திர
ப் பிரமாணங்களை, இந்தப் பிரகாரஞ் சமாசம்பண்
ணுவதற்கு ஏற்ற நியாயங்களும், அந்தச் சாஸ்திரங்
களினுற்றே தெளியலாதம். இதற்குப் பிரமாணம்.

அஞ்ஞானிகள் பிரமத்தைச், சிலா காஷ்டாதிகளின
லும் ஞானிகள் பாமாத்மாவிலும் தெரிசிப்பார்கள்.

இரண்டாவது சாஸ்திரங்களிலே ஒன்றற்கொண்

ON THE SUPREME GOD
OR
AN INQUIRY INTO TRUTH IN THE MATTER OF
SPIRITUAL AND IDOL WORSHIP;
By the late
BRAJA MOHAN DEB.

Translated from the Bengali Original into English
by the Rev. W. Morton and into Tamil
BY ANGLICANUS.

ON HINDU IDOLATRY, &c.

Of those theological teachers and their devoted fol
lowers, who turning aside from the adoration of the
Supreme God, have addicted themselves to the wor
ship of idols, I would ask,—why do you render your
selves objects of laughter and contempt to all men of
any pretensions to common sense, by venerating imag
es the most worthless, destitute at once of intelligence,
motion and power of speech, as if they were the all
wise, all-pervading, all-mighty, Supreme God? and by
deeming divine worship, that sublimity of all acts, to
consist in the utterance of unnatural sounds without
meaning, flappings of the arms against the sides, snap
pings of the fingers, and stamping with the feet upon
the ground, clappings of the hands, and the singing of
the most improper and indecent songs?

If you say, by way of excuse,—we have authority for
the worship of images in the sacred writings, and by
that authority we regulate our practice; as when it
is declared:—

“He who regards the images of the gods as mere stone
or wood, &c shall go to hell.” And again—
“An image properly formed becomes the abode of the
deity,” &c.

To this I reply, by observing, that as you have shewn
there are passages which sanction idol-worship, so may
you find in those same Puranas (or sacred writings)
others plainly censuring idolatry. Such are the follow
ing:—

“Those fools who regard images of clay, stone, met
al, wood, &c, as God, suffer all the self-inflicted tor
ture of the austerities they practice, without attaining
thereby supreme felicity.” Again—“He who from ig
norance forsakes me, the only God, the Spirit pervad
ing all things, and adores an image, acts as one who
should offer a sacrifice upon ashes,” (and not with fire.)

Here then, we see, are contradictory passages in the
sacred writings, to reconcile which there are but two
ways; the first is to acknowledge the validity of the
mutually conflicting authorities in distinct applications;
that is to say, that here, for instance, those passages
which permit the worship of images are addressed to the
ignorant and mentally blind, while those which
positively forbid it, and clearly enjoin the adoration of
the Supreme Deity alone, are designed for such as have
attained to spiritual discernment. This mode of reconcil
ing contradictory precepts we find in the Shastras
themselves, and in many ancient authors. I quote the
following proof:—

“It is for the ignorant to view God in wood and stone;
the wise behold him in Spirit alone.”

The second mode of deciding upon conflicting auth
orities is, when the sacred writings contain passages
that are mutually contradictory, to adopt that view
which is supported by sound reason and argument. Thus,
in the present instance, in one set of passages it
is declared that an image is possessed of divinity, that
after and in consequence of the ceremony of consecra
tion (by which it is thought life is infused into it,) it is
no longer a stone or piece of wood, &c.

Again, in other passages, it is said it possesses no di
vine quality. Now here, which side reason supports
may readily be ascertained by testing the divinity of
the idol. Because, if the properties of clay, stone, &c.,
which formerly belonged to it have been exchanged for
those of deity infixed in it, by the ceremony of conse
cration, then its divinity is established; but if it may
still be broken in pieces by blows, or burnt by fire, then
must the authority of those passages of the sacred writ
ings which forbid our attributing divinity to idols, be
respected.

If you say—we cannot consent to your second mode
of deciding upon contradictory passages in the *shastras*,
since it may certainly happen that those sacred images
which we hold in great reverence, should by some
chance or other, be either fractured or consumed by
fire; we prefer every way your first plan of the ap
plication of such discordant authorities to different de
scriptions of persons. we, then, are unable to fix our minds
abstractedly upon the Great Supreme, and therefore we
perform our worship by the adoration of images, regard
ing them as God; and, if, either in the sacred writings
or by the world, we be called fools on that account,
what are we the worse?—I answer—it is certainly man
ifest that your idols are indeed very dear to you, other
wise you would surely not be so ready to defend and
retain them when, by so doing you consent to brand your
selves as fools and idiots; but you should know what
contempt the holy writings themselves pour upon the
ignorant in these matters: e. g.

“Such as perform not religious duties, the spiritual
ly blind, and those afflicted with incurable diseases, al
so those who follow the impulse of their own wills,
(rather than divine precepts,) are all declared to be im
pure through life. Why then, when possessing native
intelligence sufficient to enable you to fix your con
templation upon the Supreme God, do you wilfully
bring upon yourselves the accusation of folly, by your
fond attachment to senseless idols.

று விவாதமான விதிகள் காணப்படும்போழுது நுண்
னைய விவேகத்தினால் ஆராய்ந்து நிச்சயித்த பட்சமே
துவோ அதையே கிரிகத்துக்கொள்ளவேண்டும். எ
ப்படியெனில், விக்காகம் பிராணப்பிரதிஷ்டையான
மாத்ரிதே, சிலாகாஷ்டாதிகளின்றன்மை யொழிந்
து தேய்வத்துவமடையுமென்று ஓரிடத்திலும் அவ்வி
க்காகத்திலே தேய்வத்துவமில்லையென்றுமற்றிடங்
களிலுஞ் சொல்லப்படும்; ஆதலால் விக்காகத்திற்
றெய்வத்துவமுண்டோ இல்லையோவென்பதை ஊ
ன்றிப் பரிட்சிக்குங் காலத்து நியாயமுள்ள பட்சமின்
னதென்பது தெளிவாகப் புலப்படுமே. மிருத்திகை
சிலை முதலியவைகளினுற் செய்த விக்காகங்கள் ப்
ரிதிஷ்டைப்பட்ட காலத்தில் விக்காகங்களாய்ப் பரி
ணமிக்கமுன்னுள்ள சுபாப குணங்கள் மாறிக், கட
வுளுக்குரிய தீவ் குணங்கள் வெளிப்படுமாய்க், அ
வ்விக்காகங்களிலே தேய்வத்துவமுண்டென்று நிச்
சயிக்கலாம். அப்படியில்லையே, இன்னும் கையினு
ல், அடித்துடைக்கவும்; அக்கினியிலே தகனிக்கவு
ம்; கூடியதாயிருப்பதினால், விக்காகாநாதனை செய்ய
லாகாதென்னுஞ் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தையே நாம்
அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

சாஸ்திரங்களிற் காணப்படும் விவாதங்களைக் கு
றித்து நிச்சயஞ் செய்வதற்கு நீர் காட்டிய இரண்டா
ம் நியாயத்துக்கு, நாம் இசையமாட்டோம். நாம் நன்
குமதிக்கும் தேய்வப்பிரதிமை யாதோர் விக்கினத்தினு
லே கண்டதுண்டமாக்கவும் தகனிக்கப்படவுங்,கூடு
மாதலாற் சாஸ்திர விவாதங்களைச் சமாசம்பண்ணு
வதற்கு நீர் காட்டிய முதலாம் நியாயம் அதிக உசிதம்.
நாமோ சத்திய பாப்பிமதத்தில் நமது சிந்தையை ந
ன்றுறைக்கச் செலுத்தும் சாமர்த்தியமில்லாத அப
க்குவானாகையால் விக்காகங்களை ஞாபகக் குறியாக
வைத்துக் கடவுளை அவைகளிலே அதிஷ்டித்து அ
வைகளை வணங்குவருகிறோம். இப்படியிருப்பதின
ு சாஸ்திரங்களினாலினும் உலகத்தவர்களாலா
யினும் மூடானும் பேயனா அடைந்ததினால், நம்
க்குவந்த நட்டமென்ன? என்று நீங்கள் உத்தரிப்பீ
ர்களாகில், நீங்கள் விக்காகாநாதனையை நன்கு மதி
த்து, விக்காகஸ்தாபனம் பண்ணி, இப்படி மூடர், மூ
ர்க்கொன்னும் இழிவான பேயர்களை அடைவது உ
ங்களுக்குச் சம்மதமாதமென்னில், அவ்விக்காகங்க
ளோ உங்களுக்கு மிகவும் அருமையாய்த்தோன்றுமே
ன்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்படி விக்காகாநாத
னை செய்யும் மூடனைக் குறித்துச் சாஸ்திரங்களிற்
சொல்லப்படும் நிந்தனை இவ்வளவுவென்று கேட்டா
ல் மெத்தநலம். அதைச்சொல்வென் கேளுங்கள்.

வேதத்தில் விதித்த கிரியைகளைச் செய்யாதவர்க
ளும், அஞ்ஞானிகளும், தீராதநோகஸைநரும், வேதவிதி
க்கு விலகிச் சுயேச் சாசாரம்பண்ணுபவர்களும், தங்
கள் ஆயிசுபரியந்தம் நீத்தியாகுக்கொளியிருப்பார்கள்.

மேலான பாப்பிமதத்திலே மனநிவேசம்பண்ணும்
புத்தி உங்களுக்கிருந்தும் அசேதனமான விக்காகங்க
ளில் இச்சாபூர்வமாகச் சிந்தையைச் செலுத்தி, ழிர்
க்காதுங் காணமேது?

சாஸ்திரவியேசனம், இராசநர்மம், முதலிய விசேஷங்களைக் குறித்து, யாவனெருவன் உங்களை மூடனென்பானுக்கில், அவன்மேற் கோபித்து அவனுமிகாக் கவாவெண்ணுவீர்கள். இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் நீங்கள் மறுபேரிலும் புத்திமன்களென்றெண்ணிக்கொள்வதில்லை, அப்படிச் செய்கிறீர்கள். இதை விட்டுக் கடவுளுக்குரியவாழ்வையேச் செய்யவேண்டுமென்று ஒருவன் உங்களை ஏவும்போழுது, நாமோ சிற்றறிவுள்ளோம் சர்வவியாபியாகிய கடவுளுக்குரிய, ஆதாயவையேச் செய்ய எங்களுக்குச் சாமர்த்தியமில்லை. அதுகாரியம்மிகவும் அரிதென்பீர்கள். இதை நன்றும் யோசித்துப் பார்த்தீர்களாகில், நீங்கள் எளிதென்றெண்ணிச் செய்யும்பித்தமாய்க்கையை விட, அரிதான யாதோரு கர்மம் இல்லையென்பது, உங்களுக்கே தேவியாவின்வந்துமே. சடபிண்டம், சேதனமுள்ளதென்றாவிக் கிறீர்கள்; இதில்லோ அருமை? புசிக்கும்சத்தியில்லாததற்கு, அன்னதிகளை நிகேதனஞ் செய்கிறீர்கள். இக்கிராணிக் குஞ் சாமர்த்தியமில்லாததற்கு, சுகந்தபரிமாண புஷ்பாஞ்சலி செய்கிறீர்கள். இவைகளினால் அவைகளைச் சந்தோஷப்படுத்தலாமென்னும் அபிப்பிராயங்கொண்டல்லோ, இப்படிச் செய்வது. மிருத்திகா, பாஷாணபிண்டங்களில் தேவத்துவமுண்டென்றுபுத்திசெய்கிறீர்கள் சீதளகாலத்திற்குத்திரிகோள்ளாபடிக்கு, உஷ்டண வஸ்திங்களைச் சாத்துகிறீர்கள் உஷ்டணகாலத்திற்கு குளிரும்படி சிற்றலவட்டம் விசுக்கிறீர்கள்; இராத்திரிகாலத்தில் மசகத்துக்குப் பயந்து மசகாரியிற் சாத்திவைக்கிறீர்கள். யாதோருவஸ்துவை ஒருகாலத்திற்கு நேவனென்றும் மற்றொருகாலத்திலேவேவனல்லவென்றும் பாவப்பதே, உலகத்திலுள்ள அரிய காரியங்கள் யாவற்றிலும் அருமையாயிருக்கின்றது. ஆயினும்புத்திசெய்வபாயமுதற்கொண்டு இப்படிப் பாவத்து வருவதினால் இஃதப் பாவனை உங்களுக்கு ஓர் கடினமல்ல இஃதப் பாகாமாநவே வித்தைக்காரர், சிறுபாய முதற்கொண்டுள்ள அபிப்பிராயபலத்தினால், கத்திகளையேனும் பந்துகளையேனும் எறிந்துவிடும்போழுது எங்களுக்குப் பிறருக்கும் யாதோருசேதம் நிகழாதபடிக்கு எடுத்துதல்முதலிய பிறாஸ் முடியாத இவ்வகைப்பட்ட கர்மங்களை எளிதிலே செய்வார்கள்.

மார்க்காணு தீர்த்திருத்தினைப்பற்றி விசேஷமாய் (D'Aubigne) என்பவரேழுத்யவிபரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட லாத்திரிசரித்திரத்தைக்காட்டியசில அத்தியாயங்கள்.

க. ம. அத்தியாயம்.

லாத்திரின் சேனனம், துழந்தைமை, பாலியம் என்பவைகளின் வாலாறு

சுருத்தாகிய இயேசுக்கிறிஸ்து பலமுறையு மிகமேலான விஷயங்களைச் சொற்பவேதுக்களின்நிமித்தமாய் நடத்துகிறார். கிறிஸ்துவானவர்தாம் பூலோக வாசஞ்செய்த முதலாஞ்சதகத்தில் அப்போஸ்தலரைத் தெரிந்தேத்தேத்பிரகாரம், பின்பு பதினாஞ்சதகத்திலுந் திருச்சபைச் சீர்திருத்தியவர்களை இழிதலத்தினின்றேற்படுத்தினார். எப்படியெனில், சுவிட்சேர்லாண்டு (Switzerland) தேயத்திற்குநீங்கு சுவிங்கில் (Zwingle) என்பவர் அல்பஸ் (Alps) என்னும்பருவதத்தி னீடைவேளிகளிலுள்ள இடையசேரியிலிருந்தும், மார்க்காணுசீர்திருத்தியகாலத்தில் வேதசாஸ்திரவிகளிற்கேற்றந்த மேலென்கத்தன் (Melancthon) என்பவர் யுத்தானுகருவிகளியற்றுங்கம்மாலையிலிருந்தும், லாத்திரைன்பவர்காங்கமுத்துச் சீவனம்பண்ணியசிறுதுருசையில்வாசமாயிருந்த ஓரோரியவனது சமுசாத்திலிருந்துத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டார்கள்.

மாட்டின் லூத்தர் (Martin Luther) என்பவருடைய பிதாவாகிய, யோவான் லூத்தர் (John Luther) என்பவர், கபடமின்றி நேர்மையும் முயற்சியுமுள்ளவராய், அக்காலத்திற்கு கல்விப்போருள் விளக்குநூல்கள் மகாசொற்பமாயிருந்தாலுங் கூடிய பிரயாசத்துடன் வாய்த்த சமயங்கள் தோறும் அவற்றைச் சேகரித்து வேத தூரம் வாசித்துவந்தார். நற்குணமும்

It is passing strange that, although you would be ready to take the life of one who should call you fools in the management of worldly affairs, in the perception of the sense of the Shastras, or of any thing else whatever; because in these matters you deem yourselves, it may be, even wiser than all others: yet, when any one urges you to the worship of the Great Supreme, you say, 'we are men of small understanding, of weak powers of abstraction, and therefore are incapable of rising to the spiritual worship of God; it is too difficult for us.' And yet if you reflected, you would perceive that there is in reality nothing more difficult than that very idol-worship which you practice on the ground of its greater facility. For you conceive a mere motionless lump of insensate clay, &c. to be a sentient deity; to that which cannot eat, you offer rice and other food; to a thing that cannot smell you present sweet-scented flowers and other odorous matters, and aim to gratify it therewith; and you believe pieces of earth and stone to possess divine qualities! In the cold season, perhaps, for fear they should be chilled, you invest them with warm clothing; in the warm weather you fan them to keep them cool; and to ward off the mosquitoes from them at night you place them within protecting curtains! Now, to believe the same thing to be at once God and not God, is surely the hardest and most difficult thing in the world, (that is, when reason is brought to bear upon it). Yet you see no difficulty in it, only because accustomed from infancy to take all as granted, without any reflection whatever upon its absurdity; just in the same way that, by long practice from the age of boyhood, those who exhibit feats of skill are able to do with ease what any other man would find impossible; such as catching a number of falling knives or balls successively, without missing any or doing themselves an injury, and the like.

(To be continued.)

A few Chapters from the Life of Luther.

[Taken chiefly from Dr. Aubigne's History of the Reformation.]

CHAPTER I.

Luther's Birth, Childhood, and Youth.

The Lord Jesus Christ often accomplishes his most important works by the feeblest instruments. He chose the Reformers of the Church in the sixteenth century as he did his own apostles in the first, from the lower classes of society, to make manifest that the work was not of man, but of God. The Swiss reformer, Zwingle, was called from a shepherd's hut among the Alps; Melancthon, the great theologian of the Reformation, from an armourer's work-shop; and Luther from the cottage of a poor miner.

John Luther, the father of Martin Luther, was a man upright, diligent, and open-hearted. He read much, and though books were then rare, neglected no opportunity of procuring them. Margaret, his wife, possessed those virtues which adorn good and pious women. Modesty, the fear of God, and devotion, marked her character. She was considered by the mothers of families in the place where she resided, as a model worthy of their imitation.

The new married couple were settled at Eisleben, in Saxony, when, on the 10th of November, 1483, Margaret gave birth to a son. The first thought of the pious parents was to devote to God, by the rite of baptism, the child that had been given them. The next day, which was Tuesday, he received the seal of his dedication to the Lord, and was named Martin.

Little Martin was not six months old, when his parents left Eisleben, to go to Mansfeld, fifteen miles distant. The mines of Mansfeld were then much celebrated.

The early years of their abode at Mansfeld were full of difficulty for the worthy John and his wife, on account of their extreme poverty. "My parents," said Luther, "were very poor. My father was a wood-cutter, and my mother has often carried the wood on her back, that she might earn wherewith to bring up children up. They endured the hardest labour for our sakes." Thus Luther was early accustomed to toil and frugal fare.

There are blessings promised to the labour of the righteous; and John Luther experienced their reality. He gradually made his way, and established at Mansfeld two small furnaces for iron. By the side of these forges, little Martin grew up,—and it was with the earnings of this industry that his father was afterwards able to place him at school. Respected by all for his uprightness and good sense, John Luther was at length elected a member of the Council of Mansfeld.

John took advantage of his new appointment, to court the society he preferred. He often invited to his table the ecclesiastics and school-masters of the place. The sight of these men, to whom so much respect was shewn in his father's house, excited in the heart of young Martin the ambitious desire that he himself might one day be a man of learning.

His father desiring to see him acquire that learning for which he had so much esteem, sent him to school. Martin was then a little child. His father and Nicolas Emler, a young man of Mansfeld, often carried him in their arms to the house of George Emilius, the school master, and came again to fetch him. Years afterwards Emler married Luther's sister.

The piety of his parents, their active turn of mind,

பயபத்தியுமுடைய பேண்களுக்கு அணியாகிய சந்திரைக்களவனத்தும் அவன் மணவியாகிய மார்க்கோ (Margaret) என்பவளிடத்திலிருந்தன. அவள் நடையில், மரியாதை, தேவபயம், பத்தி முதலிய உத்தமலட்சணங்கள் விளங்கின. அவள் வாசம்பண்ணியஸ்தலத்திற்கு அயல் வாசிகளாகிய திரிசனங்கள்உத்தமமான அவளுடைய குணத்தையங்களைக்கண்டு அவைகளைத் தங்கள் நடைக்குத் ததும் பிரமாணமாய்க்கொண்டார்கள்.

இவ்விருவரும்விவாகஞ்செய்தபின், சாக்சனி (Saxony) என்னுந்தேயத்தில் ஐஸலிபன் (Eisleben) என்றகிராமத்தில் வாசம்பண்ணுவருங்காலத்தில், கசா அரு அண்டு, காந்திகை மாதம் சந்தேதி அவனொரு துமாவணப்பெற்றார். அப்போழுது அவர்கள் தங்களுக்குக் கடவுளுக்குக்கீர்த்த புத்திரான ஞானஸநானசுசடங்கிலுல் தேவனுக்கு நிகேதனஞ்செய்யவேண்ணி மறுநாட்செவ்வாய்க்கிழமையில் அவனுக்கு மாட்டின் (Martin) என்றநாமஞ்சூட்டி, தேய்வநிகேதனக்குறியாகிய ஞானஸநானமங்கொடுத்தார்கள். துழந்தைபிறந்து ஐந்து ஆறாமாசமளவில், அதின்பெற்றார் ஐஸலிபன் (Eisleben) கிராமத்திலிருந்து குடியேழும்பி, யரு. மயில்தூரமான நிகசவஸ்துக்களுள்ள நிலஞ்சேர்ந்த மான்ஸவெல்ட் (Mansfeld) என்றகிராமத்திற்குப்போயிருந்தார்கள்.

அவ்விடத்திற்கு குடியிருக்கப்போன அன்னியநாட்களில், மிகுந்த வறுமையினால், யோக்கியநிலையிற் பிரியாத யோவானும் மணவியும் சொல்லிறந்த இக்கட்டுக்குள்ளானார்கள்; (இதைக்கருதி லுத்தர் சொல்வது) "என்பெற்றார் மகாதரித்தார். என்பிதாவிறுதவேட்ட, மாதா வருந்திச்சுமந்து கிராமத்திலிற்றுத் தேடியபணத்தினால் எங்களைத்தாயிர்த்தார்கள். கோடியவருத்தங்களை எங்கனம்மீத்தஞ் சகித்தார்கள்"

இஃதப்பிரகாரம் லுத்தர் சிறுபாயங்கதோடங்கி வருந்தியுழைக்கவும் ஹுத்துச்சீவனம்பண்ணவும் பயின்றார்.

நீதிமன்கள் படும்பிரயாசத்திற்குப்பதிலாய் அவர்களுக்குத் தேவன்வாக்குப்பண்ணிய அனுக்கிரகங்களுண்டு, அவற்றினுண்மையை, யோவான் லுத்தர் அனுபோகத்தளவிற்கு கண்டார். அவர் வாவா விருத்தியாகித் தானிருந்த கிராமத்தில் இரண்டு சிறுக்கம்மாலகளைஸ்தாபித்து கொல்வேலை செய்துவா, மகனும்வைகளைக்கண்டுபயின்று வளர்ந்தார். இம்முயற்சியானவேலையின்நிமித்தந் தேடியபணத்தைக்கொண்டே பின்பு தன்மகனைப் பள்ளிக்குவைக்கவேதுவாயிருந்தது. இவருடையநேர்மை நீதானல்லலுணர்ச்சிமுதலியவைகளை எவர்களுங்கண்டு கனஞ்செய்து, சிலகாலஞ்சென்றபின், அவ்லூரின் ஆலோசனைச் சங்கத்தில் இவரையுமொருவாக ஏற்படுத்தினார்கள்.

யோவான்நவமாய்ப்பெற்ற உத்தியோக நிலையில், தனக்கு விருப்பமானவர்களுடைய சேர்மானத்தை யிஷ்டமாய்ச் சம்பாதிக்கவுவாயிருந்தது. அவ்விடத்திலுள்ளதேசிகளையும் உவாத்திமானாயும் பலமுறையும் போசன விருந்துக் கழைத்து வருவார். தன் பிதாவின் கீர்த்தில் வந்து இவ்வளவு கணிசமாய் நடத்தப்படுகிற மனிதனாக் கண்டு பரிசித்ததினால் தானுஞ் சில காலத்திலவர்களைப் போல வித்தியானுகூலியாகவேண்டுமென்ற பாக்கிராம சிந்தை சிறுவராகிய மாட்டின் என்பவருடைய மனதிலுண்டாயிற்று.

அவருடையபிதாவும் தன்மைந்தன் இவ்வளவான கணிசஞ்சேர்த்து இச்சித்தவித்தையைக்கற்கும்படி அவரைப்பள்ளிக்கூடத்துக்கனுப்பினகாலத்தில், அவர் மிகவுஞ்சிறுவாயிருந்ததினால், பிதாவும், அவ்லூரின் லூரிக்லாஸ் எம்லர் (Nicolas Emler) என்ற ஓர்பாலியனும், உவாத்தியாராகிய இயாட்சு எம்லியஸ் (George Emilius) என்பவருடைய விட்டுக்குக்கூட்டிப்போய்த் திரும்பவுங்கூட்டிவருவார்கள். சீலவாண்டு களின்பின், எம்லர் லுத்தருடைய சகோதரியைவிவாகஞ்செய்தான். அவருடைய பெற்றோரனுது பயபத்தியும், மனோரஸாகமும் சுத்த சந்த குணமும் அவர்

மனதில் நயமிருந்த ஏவுதலையுண்டாக்கி, பயபத்தி, முயற்சியுடைய நற்புகங்களை அவர்கடையிற் சாதனையாய் வளர்க்க உதவியிருந்தாலும் இன்னும் மிகுந்தகண்டிப்பாய் அவரை நடத்திவந்தார்களெனத் தோற்றுகின்றது.

பள்ளிக்கூடத்திலுஞ் சற்றுநினைவில்லாக்கண்டனையின் கீழ்நடந்து ஓடோடாற்பதிவெனவியைசெய்து பட்டு நெருக்கடையின் கீழ்நின்று தன்னிஷ்டமானவாழ்க்கையின் நயநோக்கங்களை யிளமையிற் றொடங்க யோசித்துத்தள்ளுவார்.

இவருடைய தகப்பன் இன்னுமிவரை வித்தியார் த்தியாக்கருத்திப் பதிலு பாயத்தல், கச்சுளம் ஆண்டளவில் மாக்கிபோக் (Magdeburg என்ற ஊர்) (Franciscans) என்ற சமையநிலையருடைய பள்ளிக்கூடப்பிணர். இவ்விடத்திலவர் ஆதரிப்பார் இனத்தாரின் மிகுந்த இடையூறுபட்டு, உவாத்திமா ர் முன்னிலையின் கலங்கி, விடுதலை நோத்தில் தாழ்ந்த மோடோத்த வறிய பின்னாகஞ்சு சேர்ந்து போயிந்துவார். அதுவோ அருமை. இதேகருத்தி அவர் சொல்வது, "நானும் என் தோழரும், எங்கள் பசிதீர்ச் சிற்தேனும் வாடிக்கையாயிந்துண்டுவந்தோம். கிறிஸ்துவானவர்பிறந்த பேருநாவதியி லோர் நாள் நாங்கள் அயற்கிராமங்கலிற் போய் வீட்டுக்குவிரேகூடப் பேரின்பக்காதாற்பாடிவருகையில், அல்லுரெல்லையிற் குடியான ஒருவனுடைய தனித்த விடுவாசல்முன்னின்று நாங்களுடைய அக்குடியானவ ன்கேட்டு நமக்குத்தாச் சிலபோசனமேடுத்து வேளியேவந்து, பையன்கள், எங்கேநிற்கிறீர்களெனக் கூப்பிட்டான். நாமிந்தவார்த்தை கேட்டமாதிரிப் பயந் துவிரைந்தோடினோம், அவன்மகக்குப்போசனந்தாவ றைத்ததினர்பயப்படி ஏதுவிலவையே ஆயினும் அக்கா லத்துவாத்திமா மானுக்கரை மிகப்பயமுறுத்திக் கோடியகண்டனசெய்து நடத்திவந்ததினால் நாம் சடுதியாய் அந்தச்சத்தங்கேட்டவுடன் பயந்தும் மேன்மே லும் அவன்மகமைக்கப்பட்டதினால் நின்றும் பயம் நீங்கி அவன்கிட்டப்போய் சாதத்தை வாங்கினோம்."

இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு லூத்தர் போய் ஒரு வருடமளவில், சீவனத்தின் நிமித்தம் அவர் பட்டுவந்த தபிராசத்தைப் பற்றிப் பெற்றார் கேள்விப்பட்டு அவரை அவ்விடத்திலிருந்து நீக்கித், தங்கலின் தத்தவர்களுமேர் வந்தவோர் பள்ளிக்கூடமிருந்த, ஐசினாக் (Eisenach) என்னுமிடத்திற்கு அனுப்பினவர்தும் அங்கும் அவருடைய சீர் நயந்துவாவில்லை. அங்குள்ள இனத்தார் மிகவேளைகளிலெவ்வகாலிசா ணசெய்யவிலைப்போலும், அல்லவேனில் அவரை யோற்பயவாயகவேண்ணித்தேவிலைப்போலும்.

மாக்கிபோக் (Magdeburg) என்றவிடத்தினடந்த துபோல இவ்விடத்திலும், பசியினால் வருந்தும் வேளைகளில் தமது சினேகிதோடு கூடிப்பாடிப் போசனத்தேடியுண்டுவருகார்களில் ஒரு நாள் முன்று வீடுகளுக்குப் போயும் அவற்றிலோன்றிலேனும் போசனங் கிடையாமையாற் பட்டினியாய் விடுதிக்குத் திரும்பவேண்ணுஞ்சமையத்தில், அப்பட்டணத்திலோர்நா ணயலதனுடைய காகத்திற்குச் சமீபித்துத் துன்பமான சிந்தனைகளிலாழ்ந்து, தேளிந்த உணர்வுமிகக் கழமின்றி நின்றார். சடுதியாய் ஓர் கதவுதிற்படவோ ர்பெண்ணாய்தலில் வந்தார். அவள் ஐயில்லீல்ட் (Eilfeld) என்ற ஊரின் கிராமபதிகளில் ஒருவனது புத்திரியு ம்கொன்றாக்கொற்ற (Conrad Cotta) என்றவருடைய மனைவியுமானவள்; அவள் நாமம் உலிசுலான். (Ursula.) எவ்வகேண்ணுந் தீர்க்கதரிசியை நோக்கித் தன்னுடன் போசனம்பண்ண வேண்டுமென வருந்தின ஸ்திரியைப்பற்றிய ஞாபகம் நிலைபடும்போ ட்டு ஐசினாக் என்ற ஊரின் நாளாகமங்கலில், இவ றுக்கு தேய்வபத்தியுள்ள சனேமயிற் என்ற பெயர் எழுதியிருக்கின்றது. இவள் மாட்டின் என்ற வாலி பணப் பலவிசை கண்டு அவருடைய இதமான கீ தத்தைக் கேட்டு, தேய்வபத்தியையுங் கவனத்துக் கொண்டுவந்தாள். அந்த விட்டில் இந்த ஏவாய் பையனை உட்பிக்கவலத்த கண்டிப்பான வார்த்தை களைக் கேட்டு, அவன் தனது வாய்தவின் முன் துக்கம் நிறைந்து நிற்பதைக் கண்டு, உட்பிராவேசிக்கச் ச மிக்கையினுலுத்தாவு கோடுத்துப் பசிதீர்த்தான்.

தன் மனையாள் செய்த நல்லுபகாச் செயலை அவள் நாயகன் கண்டு சந்தோஷங்கொண்டதுமன்றி, வாலிபுலாத்தருடன் சகவாசஞ்செய்வதில் மகாவி ன்பழனிடாமெனக் கீக்கத்துச் சிலநாளின் பின் அவ னைத் தன் விட்டிற் கோத்துக்கொண்டான். இப்படியே தீடனழிந்து நம்பிக்கையற்றத் குயாப்பட்டுரு க்துஞ்சமயத்தில், லூத்தருக்குச்சகாயஞ்செய்யக் கிறிஸ்தசமுசாத்தாருடைய விட்டின் வாசலையும், அவர் களுளத்தின் கதவையுந் திறக்கத் தேவனுக்குச் சித் தமாயிற்று.

கொற்ற (Cotta) என்பவனுடைய விட்டில், லூ

and strict virtue, gave to the boy a happy impulse, and helped to form in him a habit of seriousness and application. But they appear to have treated him with too great severity.

At school the poor child was treated with equal harshness. His master flogged him fifteen times in one day. With such an education Luther early learned to despise the attractions of a self-indulgent life.

John Luther resolved to make his son a scholar. Therefore when Martin was fourteen, in 1497, his father sent him to the school of the Franciscans at Magdeburg. Here he was subjected to the greatest hardships. Without friends or protectors, he trembled in the presence of his masters, and in his play-hours he and some children, as poor as himself, with difficulty begged their bread. "I was accustomed," says he, "with my companions to beg a little food to supply our wants. One day about Christmas time, we were going together through the neighbouring villages, from house to house, singing in concert the usual carols. We stopped in front of a peasant's house which stood detached from the rest, at the extremity of the village. The peasant hearing us sing our Christmas carols, came out with some food which he meant to give us, and asked in a loud rough voice, 'Where are you, boys?' Terrified at these words, we ran away as fast as we could. We had no reason to fear, for the peasant offered us this assistance in kindness; but our hearts were no doubt become fearful from the threats and tyranny which the masters then used towards their scholars, so that we were seized with sudden fright. At last, however, as the peasant still continued to call after us, we stopped, forgot our fears, ran to him, and received the food that he offered us."

A year had scarcely elapsed, when John and Margaret, hearing what difficulty their son found in supporting himself at Magdeburg, sent him to Eisenach, where there was a celebrated school, and at which place they had relations. But he was not more fortunate there. His relations were either too poor to help him, or they did not trouble themselves about him.

When the young scholar was pressed with hunger, he was obliged, as at Magdeburg, to go with his school-fellows and sing in the streets to earn a morsel of bread.

One day after having been repulsed from three houses, he was about to return fasting to his lodging, when having reached the house of an honest burgher, he stood motionless, and lost in painful reflections. Suddenly a door opened, a woman appeared on the threshold:—it was the wife of Conrad Cotta, a daughter of the Burgo-master of Eilfeld. Her name was Ursula. The chronicles of Eisenach call her "the Pious Shunammite," in remembrance of her who so earnestly entreated the Prophet Elijah to eat bread with her. This Christian Shunammite had more than once noticed young Martin, and had been affected by the sweetness of his voice and his apparent devotion. She had heard the harsh words with which the poor scholar had been repulsed. She saw him overwhelmed with sorrow before her door; beckoned him to enter, and supplied his urgent wants.

Conrad Cotta approved of his wife's benevolence; he even found so much pleasure in the society of young Luther, that a few days afterwards he took him to live in his house. Thus God opened the heart and the doors of a Christian family to make provision for Luther at the very moment when himself was cast down with the lowest feelings of despondency.

In the house of Cotta, Luther lived a very different life from that which he had hitherto done. He enjoyed a tranquil existence, exempt from care and want; his mind became more calm, his disposition more cheerful, his heart more enlarged. His prayers were more fervent; his thirst for learning became more ardent; and he made rapid progress in his studies.

Luther learned to play on the flute and on the lute, and took pleasure in expressing by his melody his gratitude to his adoptive mother who was very fond of music. It was when reverting to her kindness to him when every one else had repulsed him, that he uttered this memorable saying:—"There is nothing sweeter than the heart of a pious woman."

In after life Luther would express his gratitude for the extreme poverty of his youth. He considered it as one of the means that God had made use of to fit him for his service.

JUDGE HALE ON THE OBSERVANCE OF THE SABBATH.

This great man in writing to his children on the duties they were called to observe, thus speaks of the Sabbath: I have by long and sound experience found, that the due observance of this day and the duties of it, have been of singular comfort and advantage to me. The observance of this day hath ever had joined to it a blessing upon the rest of my time; and the week that hath been so begun hath been blessed and prospered to me; and on the other side, when I have been negligent of the duties of this day, the rest of the week has been unsuccessful and unhappy to my own secular employments; so that I could easily make an estimate of my successes the week following, by the manner of my passing this day. And this I do not write lightly or inconsiderately but upon a long and sound observation and experience."

த்தருடைய சீர் நயந்து வேறுபட்டது. அவர்துறைவுங் கிலேசுமீன்றி அமைதி நிற்காதநிலையம், மேன்மேலுஞ் சாந்தப்படுகிற உணர்வும், களிப்பு நிறைந்த குணமும், விருத்தியான இருதயமுடையவாய் இருந்தார். அவர் வேண்டுகூலில் அனலும், கல்விமேலிச்செயில், கனதாகமுள்ளவாய், வித்தையில் விருத்தியடைந்தார்.

லூத்தர்துமுலாதவும், கின்னாம்வாசிக்கவும் பயின்ற, கீதத்தில் உவப்புற்ற தன்வளர்ப்புத்தாயார்க்கு நன்றிசெலுத்தும் பாலினையாய் மகாவின்பத்துடன் கீதம்பாடுவார். யாவருந் தன்னப்ப புறக்கணித்துத்தள்ள, அவளோ தனக்குச் செய்த பேரிய பட்சத்தை நினைத்தவேளையில், தேய்வபத்தியுள்ள பேண்ணின் உளத்தைப்போலமதுரித்தவஸ்து, யாதும் இல்லை, என்ற மறவாதுநினைக்கத்தும் வார்த்தைகளைப் பாடினார்.

பின்னல் லூத்தர், தன்னிளமையின் தரித்தர் நிலைக்காக நன்றியறிதல் சொல்லித் தேவ ஊழியத்துக்குத் தகுந்தவனுக்கும் போருட்டு கடவுள், தரித்தாத்தை யோர்நயந்த ஏதுவாய்த்தனக்கு ஏற்படுத்தியதேனவேண்ணினார்.

அதியுத்தம், எல் என்னும் நீயத்பருமைத் தவிசேடி.

இம்மகத்துவந்தங்கிய நீதியாசன், தம்பின்னாகன் அமைந்தோடுகத்தும் முறைகளைத் தேர்வித்தேழ்தியவிபாத்தில், ஓய்வுநாகனக்குறித்துரைத்ததியாதேன், கீத்தினத்தையும் அதன்கடமைகளையும் முறையோடனுசரித்துவந்ததினால் எனக்கு அரிய அறுதலும் உபயோகமுண்டாயினவேன்பதை நேடுங்காலமாய் எனது தீர்ந்தவனுடையகத்தினர் கீக்கித்தேன். கீத்தினத்தை ஆசரிப்பதின்மலமாய் மறுதினங்களுக்கும் மிகுந்த அனுக்கீகாம் இதனுடன்சேர்ந்துண்டாயிற்று. இம்முறையாய்த்தோடங்கிவிடத்து, கீழமைமுழுவதும் இதன்வழியாய் ஆசீர்வாதத்தோடனுசலமாயிற்று. ஆனால், இம்முறையின்வழி வழி ஓய்வுநாளாசரிப் புவிக்களைக் கவனக்குறைவாய்நினைத்துவருங்காலத்தில் கீழமையின் முழக்கமும் எனது இம்மைக்குரிய தோழில்களிலும் அனுசலமும் ஆசீர்வாதமுண்டாகவில்லை. ஆதலின் இப்பெருந்தினத்தை ஆசரிக்குந் தன்மையைக்கொண்டு அருந்தக்கீழமையில் எனக்குண்டாம் விருத்தியை நானேமுதிர்க்கித்தந்தகியன்றேன். நேடுநாளாய் மாறிலைபெற்ற புலக்காட்சியனு போகாதிகளின் சாட்சியாலன்றி யோசனையின்றி அந் பமாயித்தை யானுரைக்கின்றிலன்.

நாலடியார்.

குளேமைநிலையாமை—INSTABILITY OF INFANCY.

ச. சென்றேயேறிப் பொருகால்சிறுவரை நின்றேயேறிப் பறையினநன்றேகாண் முக்காலக்காட்டி னுண்முடித்தீக்கொண்டே முவர்

செத்தாரைச்சாவார் சுமந்து.

பதம்	உரை
பறையின	சாப்பறையின
சென்றே	சிறந்தவரவிட்டிற் போய்
ஒருகால்	ஒருதாம்
எறிப	மற்றமுடிப்பார்கள்
சிறுவரை	கொஞ்சநோம்
நின்றே	நிறுத்தி
எறிப	மற்றமுடிப்பார்கள்
முக்கால்	முன்றுதாள்
கொட்டின்	அடித்தவுடனே
செத்தாரை	மாணமானவர்களை
உள்	சீலைக்குள்ளாக
முடி	மறைத்து
சாவார்	இனிமானமாவார்
சுமந்து	தோழிர்சுமந்து
தீக்கொண்டு	தீயைக்கொண்டு
எழுவர்	சுடலலக்குடப்பர்
நன்றே	நன்றாக
காண்	இதைப்பார் எ—று.

MORNING STAR.

Jaffna, 8th January, 1846.

THE NEW YEAR.

A happy New Year to all our Readers. May grace, mercy, and peace attend them. May we and they be led together in the ways of truth and righteousness. May we all seek entire deliverance from sin, which is our worst enemy, and through Christ Jesus obtain pardon and reconciliation to God; and being imbued with His spirit, may our lives be a continual exemplification of the truth and excellence and power of the Gospel. We know not what higher blessing to ask for them or for ourselves; and this may God grant for Christ's sake. Amen.

OUR PAPER.—From unavoidable necessity the publication of this No. of the "M. Star" has been delayed a few days. We hope to be more punctual in future.

We cannot refrain from congratulating our readers on the important and interesting character of the principal articles that appear in this No. The introductory Letter of "Anglicanus," will afford them a clear and satisfactory exposition of the character and object of the article on *Hindu Idolatry*; the "Chapters from Luther's Life" will communicate much and very interesting information concerning the great Reformer; the statements being made on the authority of contemporary writers may be relied on as correct; and we hope they will serve to disabuse many minds of their unfounded prejudices against one of the greatest and best men the world has ever seen.

The Article on *Caste* in this part of our paper, is commended especially to the attention of *Native Christians*.

[From the Madras Native Herald.]

DISCUSSION ON CASTE IN THE FREE CHURCH MISSION INSTITUTION, MADRAS.

MR. ANDERSON, the Principal of the Institution of the Free Scotch Church, introduced the discussion with some lengthened remarks on the nature and importance of the subject. We select the concluding portion, with the answer given by one of the young men of the Institution to the first of the five questions proposed on the subject, intending in future Nos. of our paper to give his answers in whole or in part to the other four.

I have been called upon, said Mr. Anderson, in the Providence of God, by a Christian Friend who is watching the progress of the two armies now at war in India—Satan's on the one side, and Christ's on the other, to call your attention to the subject of caste. To have sound Scriptural views of caste is of great consequence to you, to your country, to every one of your parents, and not less so to the Native Christians, who are so fond of clinging to caste, that, while they profess to have put away all that is heathenish and religious in it, still retain caste under the name of a *civil distinction*, as if they were so enamoured of the serpent that they shall have at least the slough, that is, that they shall have the slough of caste and shall call it *civil*. It is pitiful; it hinders Christian brotherly love. As long as a Hindu retains any of the marks of Satan, either for the sake of beauty, or honour, or a good situation, or to gain a kind of half respect from the heathen, he can never be Christ's full and genuine freeman. I would have you to consider how contemptible it is to call a thing civil which the heathens will never admit to be so. If the heathens fully knew the sense in which Native caste Christians hold caste, they would look on them with a double feeling of contempt. And it is because they have two faces—one face to the heathen and another to the Christian Church,—it is this that makes Christian men pity and pray for them, and mourn over their dissimulation. It is mournful to think of it. I would have you, especially those of you who have been born again, who have broken caste because you saw it was one of the works of Satan, to stir up your minds vigorously that you may handle this subject as it deserves. You know the subtlety and malignity of caste, and how it manifests this malignity, just in proportion as discipline is exercised upon it. Like Micah, when robbed of his gods, when he went crying after the Danites, "Ye have taken away my gods;" too many of the Hindu Christians, when they lose any advantage, and are called to suffer, feel themselves bereaved, and begin to make complaints, and try to get Missionaries who are not their best friends, however sincere and conscientious they may be in their views, to protect and defend them.

This friend wants information, not for curiosity but for use, not for controversy but for instruction; not for the hindrance, but for the advancement of Christian love, for the solid and real practical benefit of Hindus in general, of Hindu Christians, both those who have kept caste and those who have broken it, and of the children, the fathers and the friends of all here present still lying in the chains of caste.

The following are the five questions which he wishes you to answer.

1. Is Caste inseparably connected with Hinduism, or is it not?
2. Can Caste with truth be called a Civil Distinction, chiefly designed to preserve a family from deterioration by intermarriage with other families?
3. Do our Native Free Church Brethren regard Caste as part and parcel of idolatry, and of all heathen abominations?

2. Is the idea of pollution in the Hindu mind separable from the system of Caste, or not?

5. Can Caste be compared for a moment with the European distinctions in Society?

It is of great importance to attend to these questions, because they bring the mind fully to the point. This question of caste is every day becoming more important. At Bombay, the case of Shripat, a young Brahmin who broke his caste by eating with his brother who had been baptized by our brethren there, has excited a great dispute among the orthodox or bigoted Brahmins and the more liberal party, the orthodox contending that the boy could not be restored, the liberal that he could by undergoing suitable purifications. The matter was at length referred to Benares, and the orthodox Brahmins obtained a decision in their favour. The liberal Brahmins were now in great difficulty, because they had contended that the boy could be received into caste. The bigoted party were determined to make them suffer, and would not admit them to the full privileges of Brahmins, without an atonement. They were ordered to perform the most humiliating ceremonies, and to drink drinks very unpalatable and revolting in order to be purified. Shripat's father is poor, and will not be able to pay the requisite fines for his own purification. The matter is not ended yet. One rich Brahmin at Bombay still stands out, and refuses to swallow the five ingredients of the cow. He has a Firm at Benares which can be affected by the other Brahmins, and he will probably be obliged to yield and to swallow the same drinks as the others. At Nagpur, it seems that a Mahomedan *juquer* has introduced himself among the Hindus and set up a new religion among them, mingling part of the truth of God with many of the errors so agreeable to the heart of man. He has succeeded in drawing many followers after him, chiefly from among mongrel Brahmins. To such a length have matters gone that the Rajah has interfered to restore peace and union. The new sect, called Kalankis, had eaten and drunk contrary to the rules of caste. They ate dry bread together, handing it about to each to mark their equality.

They also formed the representation of a cow of sugar mixed with mud and then destroyed it with every indignity, to express their abhorrence of Brahminism. The Rajah tried to settle the difference, and invited them all to a great entertainment. But three hundred withdrew to a temple, and declared that they would neither eat nor drink but die there, unless the Rajah changed his mind. At last the bigotted party agreed to readmit all the other Brahmins who had offended upon their undergoing certain purifying rites, and to reconcile them to these humiliating atonements consented to undergo some purificatory rite, just as a mother will swallow a part of the bitter medicine to make her child take the rest. The swallowing in the one case is very profitable; in the other, most humiliating and destructive. Various kinds of atonement have been employed, and the heretical party, who would not submit, have been left in their outcast condition; and are likely to remain outcasts. Though the bigoted Brahmins both at Bombay and Nagpur have thus prevailed for the present over the liberal Brahmins, their victory is much more dangerous than if they had quietly slogged the matter up, especially as such discussions tend to open up the way for the Gospel of Christ, by letting in the sharp edge of that wedge of God's word that cleaves asunder the mountains.

The answer given by P. RAJAHGOPAUL to the first question is as follows.

1. Is Caste inseparably connected with Hinduism, or not? I answer this question in the affirmative, that Caste is inseparably connected with Hinduism. It is the soul and spirit, the very life blood of Brahminism.

First, in all the books of highest religious authority among the Hindus, such as *Memo's Institutes* and the *Puranas*, Caste is viewed as essentially religious in its character; and the Hindus from their infancy are accustomed so to regard it. In its origin, tendency and bearings, it is essentially and almost altogether religious. It is the animating principle of the whole system of idolatry. It is caste that gives to idolatry its stability, strength and apparent unchangeableness. It is caste that assigns to every tribe and to every individual, his place, duty and service to the gods. It is represented as part and parcel of the Divinity himself, and as emanating from him. The words of Menu in the *Dharma Sastra* are: "The Supreme Ruler caused the Brahmin, the Kshetrya, the Vaisya, and the Sudra, (so named from the scripture, protection, wealth and labour) to proceed from his mouth, his arm, his thigh and his foot." Since then caste is considered divine in its origin, and since its main aim is to teach how to regulate the conduct towards the gods, with reference to future births, and final absorption, it must be inseparably bound up with religion. Indeed, caste is now so inseparably a part of the Hindu system, that any attempt to sever it from what is considered religious would be to render Hinduism as it now exists a mass of confusion.

Second, the motives by which caste is enforced are religious in their character and essence, and demand a sacred observance of its requirements. A man's future destiny, his advancement in successive births, and his final bliss in being absorbed into the Divine essence (Brahm), are all intimately connected with a tenacious adherence and conformity to the principles of caste.

Any thing that interferes with caste holiness in this world affects the destiny of a man in the next world, lowers him in his subsequent births, and retards and hinders his absorption into Brahm, which is considered by the Hindus as the supreme happiness of creatures. To prove what I have now alleged I will give two quotations from Menu's Institutes, believed by the Hindus to be divine in their origin.—"He who during one whole month eats or drinks from the hands of a Sudra female, becomes a Sudra for the remainder of his life, and when he dies will be born again a dog."—"The Brahmin, who has a Sudra female for his attendant and concubine, or for his wife, shall be excluded from the society of his ancestors and the gods, and descend into the hell *kaurva*," that is, "horrible," one of the divisions of *naraca* the Hindu Tartarus.

Thirdly, the violation of caste is one of the chief crimes that a Hindu can be guilty of, and which inevitably renders him an apostate from his religion. We have seen many connected with this school, who have openly avowed their faith in Christianity, and renounced in sentiment all that is heathenish, their caste, idolatry, and all the doctrines of Brahminism, and who nevertheless, because they had done nothing to break their caste, were permitted to go into the temples, associate with their friends and relatives, and engage with them in all their accustomed ceremonies and festivities. The Hindus do tolerate in one another a change of religious sentiments, and even a change of family deities. We have known Sivaits become proselytes to Vishnu, and some who renounced idols altogether, and yet not shut out from their families and caste, nor regarded as apostates from their religion. But though one should firmly adhere to all the rites and ceremonies of idolatry, and only degrade himself by once sitting with a pariah and partaking of victuals with him,—this will utterly destroy his caste, cut him off from all connection with his family, tear asunder all the ties of natural affection, and cause him to be shut out from his house and deprived of all natural and religious rites. The temple warden will excommunicate him from all the privileges of the temple, and he will be corporally punished, if he attempts to cross its threshold.

Fourthly, the means that are employed in restoring one who has violated caste are religious in their character, in the Hindu sense. Priests officiate in these circumstances; the violator undergoes the same washings, gives the same offerings to the idols, drinks the same purifying drinks, the five ingredients of the cow, as he would do to obtain a great moral and religious end, such as moral purification in this world, and exalted births both for himself and his progenitors in future births.

Fifthly, the Hindus in Madras have themselves in their late Memorial to the Supreme Government declared, that "the loss of caste is connected with the vitality of the Hindu religion." So that whether we regard Caste as held to be divine in its origin, as having a religious bearing both on this life and the life to come,—its influence upon all religious ordinances and ceremonies, the religious motives by which it is enforced,—the religious punishments inflicted on the violator of it, the religious means taken to restore it when broken,—we see that all these things prove that caste is and must be inseparably connected with Hinduism. If caste be thus inseparable from all that is religious among the Hindus, and if so much of the very being and strength and stability of Brahminism and idolatry depends on it, then we are inevitably shut up to our first affirmation, that *Caste is inseparably connected with Hinduism*.

SIAMESE DEPUTATION TO CEYLON—PROSPECTS OF BUDDHISM.

A General Letter from the Missionaries of the American Board in Siam has the following notice of the Deputation of Siamese Priests who visited Ceylon about a year ago.

The deputation of priests, lately sent by the king to Ceylon in search of sacred books, and relics of Buddhism, have recently returned, bringing with them a letter addressed to Phra Nai Wai, a young and enterprising nobleman, and eldest son of the Phra Klang, one of the king's most confidential ministers. The letter is written in imperfect English, and professes to be from a descendant of an ancient royal family in Ceylon. It represents Buddhism in Ceylon as being in a state of great and rapid decline, in consequence of the Government and other schools there established; the extensive study of the English language by the young men of the island, and the inducements held out to them to engage in governmental employ. The author expresses the opinion that Buddhism must there soon become extinct, unless the king of Siam in his great devotion to that faith, will interpose his aid. The substance of the letter he requested might be communicated to his majesty. It beseeches him to grant the pecuniary means requisite for the education in that faith of a number of their most promising young men, hoping that thus Buddhism may yet for a hundred years in that Isle be preserved from extinction.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The last mails brought us Overland intelligence to the 22d of November.

Speculation is rife with regard to expected changes in the Cabinet but nothing has transpired to show that such a measure is necessary. Parliament has been further prorogued from Thursday the 27th inst. to Tuesday the 16th of December.

The failure of the potatoe crop in Ireland has excited the greatest apprehensions with regard to its consequences to the poor of that country.

SPAIN.—Accounts from Madrid of the 13th ult., state that an insurrection had broken out at Valencia, in which several soldiers of the garrison had taken part. The movement, however, was speedily put down, and a court-martial had been held; at which 12 of the soldiers had been sentenced to death; and by the latest accounts, 10 of these unfortunate persons were on the way to the place of execution. It appears also several of the most respectable citizens of Valencia had been banished from that place on 24 hour's notice, without trial, or any known proof that they have been implicated in the affair at all. The dissatisfaction in the country at the conduct of the government is daily on the increase, and there is a strong feeling that soon after the meeting of the Cortes a change must take place in the Cabinet.

GERMANY.—The first Synod of the German Catholics held its first sitting at Berlin on the 24th October. The representatives of the provinces of Pomerania, Brandenburg, and Prussian Saxony were present. The *Berlin Gazette* of the same day says:—"The general Synod of the Free Scotch Church has addressed a letter to the German Catholics of Berlin, expressing its sympathy with them. While blaming their profession of faith as too vague, it offers them its aid and succour."

The *Augsburgh Gazette* announces that a reform movement is beginning to manifest itself amongst the Popish clergy of Baden. The priests of the chapter of Gassingén have, in a memorial to the Arch bishop of Friburg, requested him to modify the system of education for young priests according to the principles of Mr. Von Wessemberg, who wishes more particularly to see scholastic theology abolished, synods instituted, celibacy of the priesthood suppressed, and the general introduction of the vernacular language into the church service. The clergy of Heidelberg have addressed the same prelate in favour of the establishment of Synods.

The Abbe Ronge presided on the 30th ultimo at a meeting of the members of the Catholic Church of Stuttgart. He congratulated the persons present on their firmness in resisting the menaces of the Roman Catholic priesthood, and declared that the rumour of his having an intention to attack Protestantism was utterly unfounded. All that he required, he said, was a more free constitution for the Catholic Church, a spirit of general charity, love for members of other sects, and the extension of intellectual and moral education.

The religious movement in Germany has led to a corresponding one in the United States and the Roman Catholics are almost in a body throwing off their allegiance to the Pope.

UNITED STATES.—The news from the United States is daily becoming more important, and the excitement prevailing in all parts of the republic on the Oregon question is a sufficient indication of the anxiety with which the forthcoming message of President Polk, as far as it affects the question of peace or war is looked for on the other side of the Atlantic. The advice brought by the two Steam ships which have arrived this week, do not conceal the precarious state of the relations of the two countries. Even the most moderate organs of public opinion, while they deprecate war, are at a loss to suggest any effectual means for overcoming the difficulties of the case, and nothing is at present certain, except that the negotiation has made no progress, the claims of the two parties being apparently irreconcilable, and neither being disposed to yield. In the meantime, the journals indulge in various conjectures and declarations, among which it is difficult to gather any authentic facts on which we may rely. It is, however, confidently stated, that Mr. Pakenham our Minister at Washington, has recently proposed to Mr. Buchanan, the American Secretary of State, that the Oregon question should be submitted to some European power for arbitration. Mr. Buchanan, it is said, was disposed to receive this proposition in a favorable light, but the President objected to it on the ground that the Western State, whom nothing short of 54° 46' latitude will satisfy, would never consent to such an arrangement. It is also stated that on the failure of this proposal, Mr. Pakenham finding there was little hope of adjusting the question either by compromise or arbitration, proposed to leave the whole territory in its present condition for 20 years, under the joint protection of England and the United States, and with the stipulation, that at the end of the said period its then inhabitants may attach themselves to either country or erect themselves into an independent sovereignty, as they may prefer.

This proposition appears to be acceptable to the majority of the American papers, which consider that the effect of such an arrangement would be to give the whole tract eventually to the United States, since, by opening the Oregon to settlers from both countries on equal terms, the territory will, in their opinion, at the end of 20 years contain ten Americans to one Englishman. This proposition, however, appears, to be nothing more than an expedient to gain time, during which the relations of the two countries will still be kept in jeopardy by the uncertainty of tenure; and for this reason, it is considered unlikely that such a proposal ever emanated from our minister.

A few weeks will put us in possession of the President's message, and remove many doubts that now obscure the question.

UNION OF THE ATLANTIC AND PACIFIC.—We have received, says the *New-York News*, the *Grenada Chronicle* of the 6th ult. which contains intelligence of the highest interest to the world. It appears that while efforts are making in Europe to cut a canal from the Atlantic to the Pacific, through the isthmus of Panama, or to construct a rail road across the country to Tehuantepec at an enormous expense, the Americans have achieved the great work in the most simple way and at comparatively little or no cost. They have discovered the Amazon to be navigable for steamers from its mouth on the Atlantic to Lima, in Peru, and within 8 miles of Callao, one of the principal ports on the Pacific. To this the *Richmond* (U.S.) *Enquirer* adds: "the expedition was made in September 1844, by Capt. John S. Klaus, of Philadelphia, up the river Marañon as far as the port of Banos, in the republic of the Ecuador. Capt. Klaus says he was truly amazed at the quantity of minerals, dye woods of various sorts and other valuable woods, coffee, cocoa, white and common, of excellent quality; cotton, very fine and long, like wools; spices, balsam, raisins, wax, and other rich productions which he met with in great abundance every where during his travels."

[For the Star.]

Deaths by Cholera.

At JAFFNA, on the night of the 28th Dec. 1845, Mrs. Franciscopulle, widow of the late Government Catechist and Proponent of Manaar, Mr. Philip John. She was distinguished for her piety, and slept very happily in the Lord.—On the afternoon of the 2nd. Jan. 1846, Master Aserwatham Joseph, second son of Mr. M. St. John Powerayasinga Modaliar, Interpreter of the Jaffna District Court, aged 2 years, 2 months, and 2 days. He was a happy child to his Parents.—On the evening of the 3d. Jan. 1846, Mrs. Anapulle, widow of Don Matthew Powimanasinga Mudaliar, late Constable of Manaar. She arrived here very lately on a visit to her daughter, Mrs. M. St. John Powerayasinga Modaliar, and died at her residence.

A BRIEF REPORT OF THE MORAL AND LITERARY SOCIETY OF THE BATTICOTTA SEMINARY FOR THE YEAR 1845.

The Organization of this Society took place on the 7th Dec. 1844. It consists of the Teachers and Students of the Seminary, and the resident Graduates. The Principal of the Seminary is the President of the

the Society, and the *Native Instructors*, together with the President, constitute the Executive Committee.—Teacher Volk was elected *Secretary* for this year.

The Society meets twice a month on the 1st and 3rd Wednesdays. The first meeting each month is for the reading of Essays, Reviews, &c. written for the occasion, and on subjects previously approved by the Committee. The exercises on the 3rd Wednesday, are the speaking of Pieces in English, by a certain number of the seniors and juniors in rotation,—and critical and practical remarks by the President.

The first regular meeting of the Society was held on the 1st day of January, 1845.—The meetings have been held without interruption through the year (vacations excepted)—and with increasing interest from month to month.

More than half the Pieces read, were in Tamil. They have embraced a large variety of topics, and such as are believed to be of great importance. The following are a few of the topics discussed:

"Contrast between Christianity and Hinduism."

"Advantages arising from cultivating European sciences."

"Reasons for condemning the doctrines of the Shastras."

"Hindu Superstitions" (variously handled in several Pieces.)

"Hindu Architecture, &c."

"Superior excellency of Christian Morality."

"On Tee-totalism."

"Evils of Tobacco."

"Evils of Caste, its observances," &c.

"Internal Evidences of Christianity."

The Committee constitute a *Board of Inspection*, for the purpose of selecting and preparing a portion of the Pieces read, in view of their publication in the "Morning Star." It is hoped that a portion of each paper may be profitably occupied by these productions. From this the Society will feel a new stimulus in their efforts.

Batticotta Jan. 9, 1846.

By order of the Society.

வட்டுக்கோட்டையிற் சாத்திரப்பள்ளிக்கூடத்தின் ஆசாவித்தியா சங்கத்தைப் பற்றிய துணுசொரும ஆண்டின் வரலாற்று விளம்பரம்.

இச்சங்கம் துணுசொரும ஹு மாகழி மீ எங் வ ஆமபமானது. சாத்திரப்பள்ளிக்கூடத்து மாணுக்கர்களும் உபாத்தியாயர்களும் வேறு சிலருமே அச்சங்கத்துச் சேர்ந்தவர்கள். அச்சங்கத்துச் சபை நாயகம் சாத்திரப்பள்ளிக்கூடத்தின் அத்தகாரியும், அதன் காரியகாரர் உபாத்தியாயர்களும், அவ்வருடத்து எழுத்துக்காரியகாரன் வால்குத் (Volk) உபாத்தியாயருமாம். ஒவ்வொருமாசத்து முதலாம் முன்றும் புதன் வாங்குகளிலே சங்கங்கூடமுதலாம் புதன் வாந்திலே சங்கத்து காரியகாரரின் அருமதிக்கையச்சில் சிலகாரியங்களைப் பற்றி எழுதிய விற்பன்னம் பிரசங்கம் முதலியவைகளையும் முன்றும் புதன் வாந்திலே இங்கிலீசிலுள்ள வித்தியாசமக்கித்தவர்களிற் றேரிந்துபாடமாக்கிய சில சில விற்பன்னங்களையும் பேசுவார்கள். அதன் பின்னர் சங்கத்தின் சபைநாயகமானவர் அவைகளிற் சாதனயான சில தீட்பு ருட்பங்களை எடுத்து விளக்குவார். இச்சங்கம் முதன் முதல் துணுசொரும ஆண்டுதையிற் கவ கூடினது. பள்ளிக்கூடத்து விடுதியவதிகளிலன்றி மற்றையபடி சேன்றுபோனவருடத்து ஒழுங்காய்ச் சங்கங்கூடி மாசத்துக்கு மாசம் அதன் மனோதிபெற்று நடந்தது. சங்கத்தில் வாசிக்கப்பட்ட விற்பன்னப்பிரசங்கங்கள் அனாவாசிக்கதனர்தமிழிலே எழுதப்பட்டன. அவைகள் பல விகற்பமான காரியங்களைத் தழுவிய மனனையானகாரியங்கள். அவைகளுட் சில சைவசமயக் கிறிஸ்தசமய வினோதம், ஏனோபபையசாத்திரங்களிற் றேர்ச்சியடைவதினில் வரும் நயம், சைவ சமய சாத்திர போதனைகளை நாகரிகக்கும் நியாயங்கள், சைவசமயிகளின் விபரிகசாங்கன், பாதகண்டத்தாரின் சிற்ப சாத்திரம், கிறிஸ்தமதுசாத்திரன் சோஷ்டமேனமை, மதுவெறிவிலக்கு, புகையிலையிலுறுஞ் சேதம், சாத்திரத்தியாசமோசம், கிறிஸ்தசமய தற்சாட்சி.

சங்கத்தின் வாசிக்கப்பட்ட சில விற்பன்னங்களைத் தேர்ந்துபார்த்து அவைகளை உதயதாரகையிற் பகாங்குசெய்யும் நோக்கமாய்ச் சங்கத்தின் காரியகாரர் ஆராய்ச்சிக்காராக ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். அவ்விற்பன்னங்களைப் பிரசாஞ்செய்வதினில் உதயதாரகை சற்றே நயப்புக்கொண்டதாக வருமென்று ம அதனால் இச்சங்கம் அதிக நன்முறற்சிகொள்ள வழியாதமென்று நம்புதற்கிடமுண்டு.

வட்டுக்கோட்டை, துணுசொரும தையிற் அ.வ.

அமரிககாதையத்திலுள்ள தர்மசங்காதிபர்களாற் சீய தேயத்திற் கனுப்பப்பட்ட குருமாடுமுதிய நிருபமொன்றில் அவ்விடத்திருந்து ஓர்வருடத்திற் குமுன் இலங்கைக்குத்தாதுவந்த செய்தியைக் குறித்துக் கண்டவிபம்.

இலங்கையிலாகமநூல்களும் புத்தர்சமய பூர்வ ஞாபக விஷயங்களுமுண்டோவெனச் சோதனை

செய்யச் சீயதேசாதிபன் தன்னிர்ச்சியத்தின்னறுதித்திவிற்கனுப்பிவைத்த குருக்கள் சிலத்தனங்களுக்கு முன் அசனுகுத்தப் பற்றுதலான மந்திரிகளிலோருவனது சோஷ்டமையாகிய பிராநாவிவாதி என்பவருக்கே முதிய திருமகங்கொண்டு போயினார்கள். திருத்தந்தனற் றிய இங்கிலீசுவாசகனடைபெற்ற அத்திருமகம் இலங்கையின்பூர்வாசுதலத்துள்ள ஒருவனுலேமுதப்பட்டதெனத் தெரிவிக்கின்றது. அசாட்சியின் செலவினில் நியமிக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களும், பிறவும், ஸதாபனமாயிருப்பதினும் இத்திவின்வாலிப்பிராநாசுகள் இங்கிலீசுப்பாஷையை விரிவாப்படிப்பதினும், அவர்களுக்கு உத்தியோகஸ்தாபனம்பண்ணும்படித்தங்கூட்டுவதினும், புத்தமதானுசாரம் மிகவும் விதற்குத் தள்ளியமைக்கின்றதென அந்நிருபமொருக்கின்றது. மேலும் அந்நிருப ஆக்கியோன் சொல்வது யாதெனில், சீயதேசாதிபன் தாம் புத்தமதத்திற்கொண்டவயிராக்கிய பத்தியினிமித்தம் மார்க்கவிஷயத்திலுள்ள சகாயஞ்செய்ய உடன்பாடாதுவிடில் அம்மதம் சீக்காரம் நிர்மலமாக மனவுத்தேசிக்கிறேன் என்பதே. மேற்சொல்லிய நிருபப்பொருளடக்கத்தை சீயதேசாதிபனுக்குரைக்கக் கேட்டுநிற்கிறார். இலங்கைத்திவிலுள்ள வாலிபருக்கு இம்மதோப தேசங்களை நன்துணர்ந்தித் தெளியச்செய்வதினால் அது வினாவில் நிர்மலமாகது இன்னுமோர் சங்கத்திற்கேனு நிலப்படுமென நம்பி, அதற்கு அச்சன் பணவுதவிசெய்யவேண்டுமென வேண்டுகிறார்.

சாதிபேதத்தைப்பற்றிச் சென்னபட்டினத்துக்களம்பெற்ற அந் தேசன் துணையவர்களுடையதவிபம்.

அதாவது, ஒருகட்சியில் சாத்தானதுசேனயும், மறுகட்சியில் கிறிஸ்தவின் சேனயுமாகிய விவ்விற் சேனகளுந் தற்காலத்து, இந்துதேயத்தில் நடத்துகின்ற புத்தவளர்ச்சியைக் கவனமாய் பார்த்திருக்குமெனது சீனேக்தாக்கிய வோர்கிறிஸ்தசமயி, சாதிபேதப்பொருண்மையின்பேரிலுங்களுடனேபேச என்னிடங் கேட்டுக்கொண்டமையால் யானத்தைக்குறித்துச் சொல்வதியாதோவெனில்,—சாதிபேதத்தைப் பற்றி வேதவளர்ச்சியுமறையபடி யுறுதியாயிற்று, உங்களுக்கும், உங்களுதேபத்தார்க்கும், உங்கள் பெற்ற நணவோர்க்கும், இன்னும் சாதிப்பொருண்மையில் அஞ்ஞானசமயாசாங்களைச்சேர்ந்த பத்தியைத் தீர்ப்பாய்த் தள்ளிவிட்டமெனப் பிரதிக்கொண்டசெய்தும், சாதிதேயனுஞ் சற்பத்திலே அத்தியல்கொண்டு அதன்சட்டையையேனுந்நாத்தார்போலக், குலாசாப்பிறச் சாயல்களுக்குத் தேசாசாரமெனப் பெயரிட்டு அவற்றைத் தீர்ப்பாய்விடாது சாதனசெய்துவருகிற இவ்வுர்ப்பிறந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கும் மிதந்தஅவசியம். இச்சாதிபேதசாதனை, கிறிஸ்தசமய லட்சணமான சகோதரமையத்தைத் தடுக்கின்றதே; இதுபாதுபம். இந்துதேயத்திற் பிறந்தவோருவன், வேடிக்கை. கண்சம, நங்கநல்ல, சிற்றளவாயேனும் அஞ்ஞானிகளாற் பெறுங்கனமாய் இவற்றின்நிமித்தம், சாத்தானதுசாயல்களிலே யாதையேனும் எவ்வளவுகாலம் விடாதிருக்கிறோ, அவ்வளவு அவன் கிறிஸ்தவியினில் வரும் பூண சுதத் தன்னிட்டத்தை அடையவேமாட்டான். பாரங்கன், அஞ்ஞானிகள் தேசாசாரமல்ல என ஆட்சேபிக்கிற யாதையேனும் தேசாசாரமென வேயுரைத்திவ்வளவுகிழ்ச்சி, இவ்வுர்ப்பிறந்த குலாசாக்கிறிஸ்தவர்களாகிய உங்கள் கோன்கையபடி சாதிதேயன்பதன்பொருள் அஞ்ஞானிகளுக்கு விளங்கவரில் உங்களை இாட்டிப்பான நின்றையுடன் நடத்துவார்களே. இதன்காரணம் யாதெனில், நீங்கள் அஞ்ஞானச்சபைக்கு ஓர்முகம், கிறிஸ்தசமயம் மற்றோர்முகமாய் இருமுகத்தாயாய் நடப்பதுவேயாம். கிறிஸ்தமதானுசாரிகள் உங்களுக்காகப்பாதித்து உங்கள் மாரீசத்தின்மித்தம் புலம்பி வேண்டுகல் செய்வதின்காரணம்துலே. இதைப்பற்றி நினைக்க விசனமுண்டாகின்றதே. உங்களில் விசேஷமாய் சாதிபேதாசாரம் சாத்தானின் கிரியைகளு ளோன்றையாமென்பதின்மித்தம் அதைத் குவத்து மறு சேனனமைந்தவர்கள் இத்தைத் ததும் விதமாய் யோசிக்க உங்கள் உள்ளங்களை யூக்கமாயேழுப்பும்படி விரும்புகிறேன். சாதிபேதத்துடன் சேர்ந்த தந்தோபாயங்களும் அதன் விஷமமெவ்வளவுவென்பதும், அதன்மேற்கண்டவனே சலுத்தபடுமெனவாய் அவ்விஷந்தேரிகின்றதென்பதும் உங்களுக்கே தெரியும். மிகாவெனயவன் தனது தேவர்களைத் தேன்தியருக்குப் பறிகொடுத்து அவர்களைத் தூர்ந்தோடி என கர்த்தாக்களை எடுத்தியோயென முறையிட்டதனமைபோல, இவ்வுரிக் கிறிஸ்தவர்களில் அநேகர் யாதோரு நயத்தை இழந்து துன்பு ஏதுவாதம்பொழுது, தங்களைப் பறிகொடுத்தார்போலெண்ணி, முறையிட்டதோடங்கி, மிதந்தமன நீதி நேர்மையுள்ள குருமானாத தங்க ளுத்தம் நேசாகக்கொள்ளாதிருக்கும் அவ்வேளைக்குத் தங்க

எனத் தற்காத்திடச் சிக்கவேண்டுமெனச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பார்க்கிறார்கள்.

உங்கள் மாறுத்தாமவேண்டி, அவர் கடாவிய ஐந்து வினாக்களாவன.

க. சாதிக்கட்டு இந்துக்களின் மதாசாரத்துடன் சேர்ந்திருக்கின்றதோ, அல்லவோ?

உ. ஒரீக்கவாழியார் மற்றொருகுமபத்தாருடன் விவாகசம்பந்தஞ் செய்வதில் இழிவுபடாமல் வேல் வேறுக நிலைப்படுத்தும்பொருட்டு ஏற்படுத்திய தேச விரத்தி நிலையே சாதிபேதமாமெனக் கூறுவது சரியா? ந. எங்களுட்பிறந்த சுயாதீன சபையிற்சேர்ந்த சகோதரர் சாதிபேதத்தை, விக்கிரக ஆராதனையினதும் அஞ்ஞானத்தீழ்ப்புக்களினதும் ஒர்புத்தியாய்த்தான் நிலைக்கிறார்களா?

ச. இந்துக்கள் சாதிக்கட்டையுள் தீழ்ப்பதையும் ஒற்றுமைப்பட்டு என்னுமல் வேறுபடுத்திப்போனபதும் பயன்பண்ணுகிறார்களோ அல்லவோ?

ச. ஐரோப்பையருக்குள் வழங்குவந் தொழில் விகற்பத்தாலேழும் நிலைகளையும், இவ்வூர்ப் சாதிவிகற்பத்தையுமொர் நிமிஷமாயேனு மொருமைப்படுத்திப் பார்க்கலாமா?

மேற்காட்டிய வினாக்கள் மனதைப் பூரணமாய்ச், சாதிவிகற்பசாரத்திற் சாயச் செய்வதில் அவைகளைக் கவனிப்பதும் மகா முக்கியம் சாதியைப் பற்றிய விசாரணை தீனமும் மென்மேலும் விசேடித்துவருகின்றது. வமபாயில், சிப்பித் என்ற பெயருள்ள ஓர் வாலிப் பிராமணன் எங்கள் குருமாரினால் ஞான ஸநானம் பெற்ற தன் சகோதரனுடன் போசனம் பண்ணித் தன்தலாசாத்தையிற்றினமையால், அவனைத் தர்மதாராளத்தனமுள்ள பிராமணர்கள் தந்த பிராயச் சித்தமபண்ணித் தீருமபவூர் தங்கள் சாதியிற் சேர்க்கலாமென்றும், வேதமுறை வழுவாதபிராமணனோ, எவ்விதத்திலாவது தீருமபவூர்வனைத் தங்கள் வருணத்திலேற்கலாகாதென்றும்விலிரு கட்டியாருக்கு மவாதம் விழைந்தபின், காசியிற்சங்கத்தார்க்கறிவிக்க, அவர்கள் ஏற்கலாகாதெனவே தீர்மானஞ் செய் தார்கள். பின்பு, அவனைச் சேர்க்கலாதுமென வற்புறுத்தின பிராமணர்வ்விதமாய்க் தலாசாத்தைய மீறிய ஒருவனுக்காகப் பரிந்துபோசின தோஷத்திற்காக நவிர்த்திசெய்தாலன்றி அவர்களுையுள் தங்கள் சாதியுரிமையின்வந்து விலக்கவேண்டுமென்று சொல்லித் தோஷத்தோலக்க மிகவுழிவான சடங்குகளைச் செய்து கசப்பும் அரிசாசுகிராமம் பாணமபண்ணவே ண்டுமெனக் கற்பித்தார்கள். சரிபாத்தென்றவனுடைய பிதா வற்றினுகையால் தன் தோஷநவிர்த்தி செய்க்கூடவில்லை, அதுகாரியம் இன்னமுழியாய்ச் சிறுக்கின்றது. இன்னமோகாசவரியப் பிராமணனைப் பஞ்சகௌவியமருந்திச்சேர்ந்து நவமாய் ஓர் மதத்தைக் கட்டி உபதேசித்தபோழுது விசேஷமாய்க் கலப்பா வரணப்பிராமணர் அவனுடைய மதத்தை அநுசரித்ததின்நிமித்தம் மிகுந்த குழப்படியுண்டானபின் இராசாசமாதானப்படுத்தத்தலப்பட்டுருக்கிறார். கலங்கின்ற புதுவருணத்தார் தங்கள் பேதமின்மையை நுபிக்குமபெருநட்டாய் ஒரோ துண்டு உறட்டியை ஒருவன் பின்னொருவனுய் போசித்துப் பாணதிகள் பண்ணிச் சாதிக்கட்டிக்குத் தவலவுசெய்தார்கள்.

பிராமணசாதிக்குக்கோடுமச்சித்தியாய்சீனையைச் சேற்றாடன் பிணசுத்து பசவினதுபுருபசய்துவைத்துப் பின், சொல்லிமுடியா நின்றையுடன் அவ்வருவை அழித்தார்கள். இராசா அவர்கள் பிணக்கைத் தீர்க்க முயன்று அவனவனாயும் விருங்குக்கழைத்த போழுது அவர்களில் முன்னுறையோர் கோவிலிற்சேர்ந்து இராசா எடுத்தகருமத்தைவிட்டாலன்றித் தாங்கள் பாணசமணமபண்ணும் சீவனை மாய்ப்போமெனச் சபதஞ்சொன்னார்கள். கடைசியில் வேதமுறை வழுவாத பிராமணர் தங்கள் வருணத்திற்கு மாறிய நடந்தவர்கள் போதிய நவிர்த்திசெய்தால் அவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள உடன்பட்டேத் தன்பின்வா கசப்பினமருந்தை அருந்தவேண்டுமென ஆணைசப்புகிற மாதா தானாக அத்தையுண்டு பின்னையை எளிதிலுடன்படுத்திவதுபோல முதன்முதல் சீவ தோஷநவிர்த்திகளைத் தாங்களே செய்து காட்டினார்கள். இப்பிராயச்சித்தங்கள் பிராசோசனத்திற்குமாயினும் மிக இழிவு நசுமுமாயிருந்தன. இவைகள் பலவே, இவைகளுக்கு உடன்படாத யாவருள் சாதிக்குப் புறநில்கலாநர்கள். வேதநூல்விதித்தபடி வற்புறுத்தியகட்டியார் தலாசாத்திக்குள்ளாய் நடந்தவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்ற வாதித்தடைந்த இவ்வெற்றி மலகவனாயும் பிழக்கின்ற வேதவாக்கியமெனும் ஆப்பின் முனை சாதிப்பந்தத்திற்செல்லவிடங்கொடுத்துப்பிழவுபடுத்த வழியாயிருப்பதினால் நயமாகவல்ல, நாசமாக

வேழமுடியும் அப்பொழுதே சைவசமய நிர்மலத்தைப் பற்றியாவது, அல்லவேனில், அதன் நிலைநிலைவையுள் தத்தளிப்பையுமபற்றியாவது கேள்விப்படக் காத்திருக்கலாம்.

சாதிபேதத்தைப் பற்றிக் கடாவப்பட்ட ஐந்து கடைக்கருக்கும் சென்னப்பட்டினத்துப்பிறந்தகிறிஸ்தவர்களிலொருவராகிய கோபாலனென்பவர் பகர்ந்த விடைகளாவன—

முதலாவது, சாதிக்கட்டிக்கும் இந்து மதத்திற்குமுடாதேனுஞ் சம்பந்தமண்டோ அல்லது இல்லையோ? என்ற கேள்விக்கு—மணியின்னெனியைப் பிரிப்பது கூடாததுபோல, இந்துமதத்தை விட்டுச் சாதிக்கட்டைப் பிரிப்பது கூடியகாரியமல்ல. அது பிராமணத்துவத்துக்கு ஆதாரமாகச் சீவன்னுதாரமாய் ஆவியுமாய் அத்துமழுமாயிருக்கின்றது—என்பது உத்தரம். ஏனென்றால்,

க. இந்துக்களுடைய சகலவித நூற்களுக்கும் மகா சீரோஷ்டம் பெற்றமானவம், புராணமும் முதலிய வைதீக நூற்களில் சாதிக்கட்டின் தன்மையைப் பார்த்தால் அது வைதீகத்தோடு சேர்ந்து பிறந்தசாராமாயிருக்கின்றது. அவ்விதமாய் இந்துக்களுள் தங்கள் சிறு வயசுதொடுத்துச் சாதிக்கட்டை மார்க்கம் போற் பின்பு ஆசரித்து வருகிறார்கள். சாதியின் பிறப்பையும், நோக்கையும் போக்கையும் பார்த்தால் அது மார்க்கமேயன்றிப் பின்னொன்றல்ல. சாதியே மார்க்கம்—மார்க்கமே சாதி. விக்கிரகபத்திமுறை முற்றையுள் உயிர்ப்பிக்கும் பொருளே சாதி. விக்கிரகபத்திக்குச் சரியாமையையுள் தீர்த்தையும் மாறக் கூடாத தன்மையையும் கொடுக்கிறது சாதி—ஒவ்வொரு வருணத்தானுக்கும் ஒவ்வொரு ஆளுகதமவவைன்றிகவேண்டிய ஸதானத்தையும் தேவுக்களுக்கு அவனவன் செய்யவேண்டிய கடமையையும், பண்ணவேண்டிய சேவுகத்தையும் நிரூபிக்கிறது சாதி. பின்னாச் சாதியே கடவுள். உதாரணமாக, மனுசெயத்தரும நூலிலே பிராமணுடைய வாயிலிருந்து பார்ப்பாரும், கையிலிருந்து அரசரும், துடையிலிருந்து வணிகரும், காலிலிருந்து குத்தாரும் பிறந்து, அம முறையே பார்ப்பார் வேதமோதவம், அரசர் காக்கவும், வணிகர் பொருளிட்டவும், குத்தார் துற்றேவல் செய்யவும் நிரூபிக்கப்பட்டார்கள். பின்னாச் சாதியினுற்பவத்தைப்பார்த்தால் அது தேவத்துவமுள்ளதாகவுமிருக்கிறதன்றி அதின் முக்கிய நோக்கத்தைப்பார்த்தால் அது மாறு பிறவிக்கு கட்டுவனோடொன்றி வாழ்தலுக்குமேதுவாயிருக்கும்பொருட்டுத் தேவுக்களுக்குப் பண்ணவேண்டிய ஆசாமுறைகளை அது ஒழுங்குப்படுத்துவதினாலே அது வைதீகத்தோடு சேர்ந்த பந்தமாயிருக்கின்றதென்பதற்குச் சற்றென்கிலுத் சந்தேகவிபரிதங்கொள்ளத் தேவையில்லை. சாதிக்கட்டி இந்துமதமொன்றுடனென்று சேர்ந்த பந்தமாயிருப்பதினாலத்தையென்றைவிட்டென்றுபிரிக்க எவாததல் துண்பதால் இந்துமதம் மற்றும் குசமசக்காய்ப்போய்விடும்.

உ. சாதிமோழங்கு நடத்தப்படுகின்ற தன்மையைப் பார்த்தாலும் அது வைதீகமாயிருக்கிறதன்றிச் சாதி நூலிற் கூறியபடி பயபத்தியுடன் வழுவாதோழுகவும் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்க. ஒரு மன்தனுடைய பின்னிலைமையும், எழிறப்பிலவன்கொண்டிருக்கும் மென்மையும், கடைசியாய்அவன் பிாமத்துடனென்ற வாழ்தலும் எல்லாச் சாதியின் கோட்பாட்டை அநுசரிக்கிறபற்றிலேயே பற்றியிருக்கின்றது. இந்த உலகத்திலே தலாசாத்தை ஈனமாக்குகிற பொருளே தோ அதுதானே மற்ற உலகத்திலே ஒருவனுடைய இலிபியை மாற்றி அவனைக் கீழ் குலத்திற் பிறக்கப் பண்ணி இந்துக்களார் பேரீன்பமென்றெண்ணப்படுகிற பாப்பிராமத்தோடொன்றி வாழாமலே போகப்பண்ணுவது. இதற்குதாரணமாக—மனுசெயத் தரும நூலிலே, ஒருமாசுக்காலமனவும் ஒருவன் குத்தார் எந்திற் ஒருத்தியுடைய கையிலிருந்து ஏதையாததல் வாங்கிச் சாப்பிட்டு, அது துடித்ததுண்டானால் அவன் தன்னையிசு நாள் முழுவும் குத்தானாக அவன் தேகவியோகமாதமபொழுது மறுபடியும் நாயாய் பிறப்பான். மேலும், ஒரு பிராமணன் ஒரு குத்தாரிப் பெண்ணைத் தனக்குக் கையாளாக அல்லது வைப்பாட்டியாக அல்லது தன் மனைவியாகப் படைத்துவைத்ததுண்டானால், அவன் தன் பிதிரவழிமாபைவிட்டுமே தேவுக்கவாவிட்டுமென்னியனாகத் தள்ளப்பட்டுக் கடைசியில் அள்ளிநொன்னுங்கொடிய நாகத்திலிழுவான்.

ந. தலாசாத்தைத் துறக்கிறவன் பிராயதோஷமுள்ளவனுயிருக்கிறதன்றித் தானுசரித்துவந்தமதத்தைவிட்டுப்பாசாசனடனுய்த்தள்ளப்பட்டவனென்றுமென்று வைதீகஞ்சொல்லுவது. சென்னப்பட்டினத்திலுள்ள இந்துப் பள்ளிக்கூடத்திலும் அனேகர்களை யாங்கமாய்க்கிறதனாங்கத்ததைமேற்கொண்டதின் மீதம், அஞ்ஞானத்தையுள், சாதிபேதத்தையும், விக்கிரக வணக்கத்தையும், பிராமணத்துவ போதவனாகியும் மற்றும் வேறுத்துவிட்டும் இன்னமவர்கள் த

ங்கள் சாதிமாபையின்படுத்தக்கூடிய யாதோன்றையுமவர்கள் செய்துகொள்ளாத காரணத்தையிட்டு அவர்கள் முன்போலச் சிவதலங்களுக்குப் போகவும் தங்கள் வேந்து சனங்களுடே சகவாசமபண்ணவும் தங்கள் முன் வழக்கமாகச் செய்துசரித்துவந்த நியமிட்டைகளுக்கும் மற்றும் கொண்டிட்டங்களுக்கும்வகளுடன் கூடப்போகத்துவந்துப்பண்ணவும் அவர்களுக்கிடங்குபடுத்திக்குக்கிறார்கள். மேலும் இந்துக்கள்தாங்கள்தாங்கள் பூசணபண்ணவந்ததில் தேய்வத்தையும் விக்கிரக வணக்கத்தையும் விட்டு சைவர் வைணவாகவும் வைணவர் சைவாகவும் யாதாரமதபேதமின்றி நடக்கிறார்கள். நடந்தும், அவர்கள் தங்கள் மாண்பு விட்டும் மதத்தை விட்டுத் தள்ளப்படாமலும் தங்கள் சுய சாதியிலேதானே யிருக்கிறார்கள். பின்னா ஒருவன் சகலவித அஞ்ஞான நியமிட்டைகளை எள்ளளவேனும் வழுவாமல் நடத்திவந்தும் ஒரு பறையனுடேகூட இந்நு ஒரு முறைவிரந்து சாப்பிடுவதுண்டானால்அவன்சாதிக்கட்டைவென்று புறமாக்கத் தள்ளப்பட்டுலௌகீகவைதீக நயங்களுன்றையுமடையாமலே போகிறார்.

ச. சாதிக்கீனமாய் நடந்து சாதிக்குப்புறமாப்புகப்பட்டுப் பின்னுஞ்சாதியிலே கூட்டிக்கொள்ளப்படுவதற்கு அவன் வைதீகநூற்படி செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தமஎன்னவெனக்கில் ஒருவன் இவ்வுலகத்திலே பரிசுத்த குணத்தையும் மறுமையில் அவனும் அவன் பிதிரவழியும் பாசதியையுமடைந்துகொள்வதற்கு என்னென்ன பிராயச்சித்தங்களைப்பண்ணுகிறது அவைகளையே இவனுக்கு செய்யவேண்டியது.

மேலும் சென்னப்பட்டினத்திலுள்ள இந்துக்கள் இற்றைக்குச் சிறுமாதங்களுக்குமுன் சப்பிநீங்கோவானமேந்தாருக்குக் கொடுத்த மன்றட்டுப்பத்தித்தலும் சாதியானது இந்துமதமென்ற சரித்துக்கு ஒரு சித்தமாயிருக்கின்றதென்று எழுதினார்கள். சாதிக்கட்டானது இகத்திற்கும பாதத்திற்கும வைதீககாத்திர்கொண்டதாகவும் அது வைதீகநியமிட்டை சகலத்திற்கும் அது தாக்கங்கொண்டதாகவும் சாதிக்கீனமாய் நடக்கிறவனுக்குச் செய்யவேண்டிய தன்மடவனாகரும் சாதிக்கட்டைவனைச் சாதிக்குட்டையிக்கும் வழிவகைகளும் வைதீகநூலிற் சொல்லியிருக்கிறபடியாலும் சாதிக்கட்டானது இந்துமதத்தோடுசேர்ந்த சம்பந்தப்பொருளாயிருக்குதென்று தீர்க்கவேண்டியது.

அஞ்ஞானச் சடங்கின்னும் அரிசாட்சியார் புறநீங்கல்—காசநீர் என்னும் பத்திரிகையிற் கண்டிருக்கும் விளம்பரமாவது. புத்தமதானுசாரிகளார் புத்தனுடைய பல்லென்பபடுங் தூய பூரவ குரபகவருவும், புத்தமதானுசாரத்திற்குரிய பொருள்களெனத்தும், இவ்வகை அரிசாட்சி எல்லாக்குட்பட்ட இருக்கின்ற கோவில் முதலிய கேடி ஸதலங்ளின் முகாமையும், தருக்கவாத தாரித்தலும், அவர்கள் வகுப்பிற் சிலனா ஆலோசனைக்காராகத் தெரிந்து இவர்கள் வசம் ஒப்புவிக்கப்படும். இதின் நிமித்தம் மேற் சொல்லிய தருக்கள் வகையோர் பிரிவின்றிச் சமாசமாய் அவ்வுத்தியோகத்தை நயம்பெற நடத்தத் தகாமையால் விவாய்த் தங்கள் மதபந்தம்விழந்துவந்துபோமென எங்கிச் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் சொற்படி சீக்கிரம் நிறைவேறியவர்களுள்ளம் அபவத்தியனந்தகாச் சமுத்திரத்தை நீந்திக் கரைசேர்ந்து, நீதியின் அத்தத்தனது ஒண் கதார்பிராவைசெய்யும்.

நஞ்சிடல்—சிலதீனங்களுக்குமுன்வெந்தோட்டம் என்றவிடத்தினடந்த விவாகப் பெரு விரந்திற் பந்திபோசன சமயத்திற் புனிச்சாற்றில் நஞ்சிட்டும் பாகஞ்செய்ததினும், மனைவானனும் வேறு பதினும் விரந்தருஞ்சுதியின் மடிந்தார்கள். பின்னும் மப்பதுநாற்பது பேர் மிகுந்த அவத்யான துன்பமானார்கள். இந்தநஞ்சைஎவனோடுமேலேண்டுமெனவேண்டிச்செய்ததோ, தற்செயலாய்ச் சாற்றில் விழந்ததோஅறிக்கலம்.

பிரான்ஸ்தேசம். க்ரீவது சமயானுசரித்தேற்றம்.—இச்செலவு பிரான்ஸ்தேசத்தில் ஒருபெரிய பட்டினத்திற் கண்காணியாயும் மிகவுங் கனங்கொண்டவாயிருந்த ஒருவிசப்பு அஞ்ஞானமதமாகிய கத்தோலிக்கமதத்தை யிகழ்ந்து மேஞ்ஞானமார்க்கமாகிய புறேடெஸ்தாந்து சமயத்தை மேற்கொண்டார். அவர் புறேடெஸ்தாண்டுகோவிலுக்கு முதன்முதற்போன அன்றைக்குத்தானே அவருடைய மனதில் மெத்த வேழப்புதுலுண்டாயிற்று. இந்தப் பட்டினத்திற் கொஞ்சப் புறேடெஸ்தாண்டு சமயத்தவர்களுந்நார்கள். ஆலுமவர்க ளிப்பொழுது கட்டியிருக்கிற நேர்த்தியான கோவிலுக்கு அந்நிப்பட்டினத்திலுள்ள அனேகக் கத்தோலிக்கர்போய்க்கூடி அவ்விடத்திற் பிரசங்கங்க் கேட்கிறார்கள். சத்தியவழியை அறிந்துகொள்ளும்படி வேதகனைக்கர் கத்தோலிக்கன் நாளருக்கு நாள் வருகிறபடியால், காவல்தோழ்த்து மாலையாவக்கும்அவருக்கள்ளளவேன்கிலும் ஆசோதையிலல்லை.

POET'S CORNER.

MAN.

[BY GEORGE HERBERT.]

My God, I heard this day,
That none doth build a stately habitation,
But he that means to dwell therein.
What house more stately hath there been,
Or can be, than is man? to whose creation
All things are in decay.

For man is ev'ry thing;
And more. He is a tree, yet bears no fruit.
A beast; yet is, or should be more;
Reason and speech we only bring.
Parrots may thank us, if they are not mute;
They go upon the score.

Man is all symmetry,
Full of proportions, one limb to another,
And to all the world besides.
Each part may call the farthest brother:
For head with foot hath private amity;
And both, with moons and tides.

Nothing hath got so far,
But man hath caught and kept it, as his prey.
His eyes dismount the highest star:
He is, in little, all the sphere.
Herbs gladly cure our flesh, because that they
Find their acquaintance there.

For us the winds do blow,
The earth doth rest, heav'n move, and fountains flow.
Nothing we see, but means our good:
As our delight, or as our treasure.
The whole is either our cupboard of food,
Or cabinet of pleasure.

The stars have us to bed;
Night draws the curtain; which the sun withdraws.
Music and light attend our head.
All things unto our flesh are kind,
In their descent and being; to our mind,
In their ascent and cause.

Each thing is full of duty:
Waters united are our navigation;
Distinguished, our habitation;
Below, our drink; above, our meat:
Both are our cleanliness. Hath one such beauty?
Then how are all things neat!

More servants wait on man,
Than he'll take notice of. In ev'ry path
He treads down that, which doth befriend him
When sickness makes him pale and wan.
Oh, mighty love! Man is one world, and hath
Another to attend him.

Since then, my God, thou hast
So brave a palace built; Oh, dwell in it,
That it may dwell with thee at last!
Till then, afford us so much wit,
That, as the world serves us, we may serve thee,
And both thy servants be.

POOR JACK.

Some years ago, at a meeting of the Bible Society a gentleman came forward and after a powerful address in favour of the circulation of Bibles narrated the following anecdote. A little boy in a sea-port town had a most passionate and reprobate father, who was a sailor. One evening the lad was sent by his mother to the pier to call his father, and finding him in a state of intoxication some conversation ensued. The father enraged at the remarks made by the child, raised his foot and kicked him from the edge of the pier on which he was standing, into the sea. In a storm of passion the father reeled to a tavern. The night was fast approaching, the poor child was struggling with the waves, and nearly sinking, when some men in a boat who were rowing to a man-of-war ship, espied him, and rescued him from a watery grave. The ship to which they took him sailed the same night. Every attention was paid by the sailors to the poor lad, and the next day on hearing his simple story, they called him *Poor Jack*. His good temper and activity procured him many friends and in a few years he became a favorite with all on board. In this ship there were one or two men who were not ashamed to read their Bibles and who publicly avowed their attachment to the Saviour. *Poor Jack* was kindly noticed by them, and, through their instructions, attended with the Divine blessing, became a pious young man. Several sailors had died and others were received on board to supply their places. *Jack's* history was after some years almost forgotten. In an engagement with the enemy several men were killed and wounded. The latter were treated kindly by *Poor Jack*, particularly an old sailor who was severely wounded and not expected to live. Every day increased his pain and danger, until finding that death was near, he became deeply concerned for the welfare of his immortal soul. *Jack* read to him the Sacred Scriptures and pointed out such portions as were most applicable to a sinner, convinced of his sin and danger and anxious to flee from the wrath to come. The poor old sailor wept much on account of his sins, but at length felt a ray of hope, and seemed to trust in the Saviour. A few days before he died, when *Jack* was standing by his hammock, a sudden gush of tears fell from the old man's eyes, and he exclaimed with apparent agony of mind, "Oh! I cannot be pardoned! Young man, I am a murderer! Oh! my child! My dear boy! my dear boy! There—see him—he struggles with

the waves! Hark! he cries for help! yes, I heard him say 'Father save me! will no body save me?' Ah! he sinks—and his father is his murderer! Yes! reproach me Mary, and cry, where's my boy? Poor Mary! thou art cold in death! I can't drink now, and forget my sorrows. I am wounded—I am dying—vengeance has overtaken me! Oh! the terrors of a guilty conscience!" Overwhelmed with love, pity, joy and wonder, poor *Jack* fell on the neck of the old man and exclaimed, "My father! my father! behold your son! I did not perish—the ship's boat saved me.—There is mercy for you, my father!" "What? cried the trembling and astonished old man, Are you my boy? My dear child whom I dashed from the pier?" "Yes, my father, believe me I am, I am! I have been attending my father! I have been comforting my father." "My child! Yes, you are my child, for now I see in you the features of my dear Mary." Both were so deeply affected that their tears prevented their speaking for some minutes. At length the youth offered up short and fervent prayer to God. "Merciful God," he exclaimed, How wonderful are thy ways! Save, O, save, I beseech thee, my father whom thou hast graciously spared, and with whom thou hast unexpectedly made me acquainted." *Jack* paused—the father rejoiced—delight and gratitude beamed in his eye, and his soul became peaceful and serene. A few days after this, *Jack's* father died, rejoicing in God his Saviour. A year or two passed by—the war ended—the ship's company were paid and dismissed, and *Jack* being cast upon the shore, employed his talents in urging sinners to flee from the wrath to come.

The speaker here paused. Every eye was fixed upon him, when, bowing to the company he exclaimed—"Ladies and Gentlemen, in the narrator of this anecdote you now see: *poor Jack!*"—Commentator.

எழையாகிய யாக என்பவனைப் பற்றிச் சொல்லியது.

சில வருடங்களுக்கு முன்னொருநாள் வேதாகம சங்கத்தில், துணைமகன் ஒருவர் எழுந்து வேதாகமப்புஸ்தகங்களைச் சனங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்றதற்கான சிலபல நியாயங்களைக் காட்டி, அதன்பின் ஓர் சரித்திரச் சொன்னார். (அதாவது) கடற்கரைக்கடுத்த ஓர் கிராமத்தில் ஒரு பையன் இருந்தான். அவனுடைய தகப்பன் கப்பலிற் சேவகஞ்செய்து சீவனார்த்தம்பண்ணுவான் அவன் கடுங்கோபியும் நெறிதப்பவனுமாயிருந்தான். ஒருநாட் சாயந்தரம் பாலத்தூணின்மீது வெவ்வேசெய்துகொண்டிருந்த அவனை அழைத்துவாசுசொல்லி அவன்மனைவியே மெய்சொல்லிய பையனை அனுப்பினான். பையன் போய்த் தன் தகப்பன் மதுவுண்டு வேறென்னெதிரந்ததைக்கண்டு சில புத்தகங்களைச் சொன்னபோழுது தகப்பன் கோபித்துத்தன்மகனைஉதைந்து கடல்லு விழுத்தி உடனே உக்காப்பெருக்குடன் மதுக்கடைக்குப் போக, இந்த ஏழைப்பையன் கடலிற்றத்தளித்தமீது ந்த ஏதுவாயிருந்தபோது, வளளத்திலேறப் போர்க்கப்பலுக்குப்போகச் சிலர் அவனைக்கண்டு இரங்கித்தூக்கி கப்பலிற்சேர்த்தார்கள் அந்தக்கப்பல் அன்றாவுதானே பாய்வலித்தோடிற்று. கப்பற்காரர் அவனுக்கு மிதந்த ஆதாவுசெய்தார்கள் மறுநாள் அவன் தனக்குடந்தவாலாற்றை விபரமாய் அவர்களுக்குத்தான். அவர்களுக்கெதேட்டுப் பாதபத்து அவனுக்கு ஏழைப்பையனென்று பேசியிட்டார்கள். அன்று முதல் அவன் தனத்திலும்வாக்கிலும் நயந்து முயற்சியாய் நடந்ததினால் யாவருமவனை நேசித்து வந்தார்கள். இந்தக் கப்பலில் இருந்தவர்களுக்கும் வேதவாக்கியத்தைக் கவனமாய் வாசித்து இரட்சகரோடைக்கமாயிருந்த இன்னொருபேருடனே இவன் மிதந்த இஷ்டமாகி அவர்களுடைய போதனையின்மூலமாய்த் தீவ்வியானுக்காகமடைந்து கடவுளுக்குநக்த் தொண்டுசெய்துவந்தான். இவனுடைய வாலாற்றை அந்நீர்தோர் யாவரும் சிலவருடங்களுக்குள் இறந்துவிட்டதினால் அவர்களுக்குப்பத்திலாக நியமிக்கப்பட்டவர்களுக்குக் கவனைப்பற்றி வளங்கவாது. பின்னாலநடந்தபோரில்மாற்றலில்அநேகஞ்சேவகர் சங்கர்க்கப்பட்டதுமன்றிப் பலர் மிதந்தகாயப்பட்டபோது அவர்களை அவன் ஆதாவாய்ப் பாபார்த்துவந்தான். அவர்களிலொருவன் சீவகசமனாகையடைந்ததினால் மானத்திற் குச் சமீபமாகித் தன் அநியாவாத்தமனைவக்குறித்து மிகுவலையுள்ளவையிருந்ததை அவன்கண்டு வேதபுத்தகத்தில் பாவத்தையும் அதனுலவரும் மோசத்தையுமுணர்ந்துவருங் கோபாக்கணக்கு விலகவேண்டுமென்ற விபாத்தையடைக்கிய புத்திகளை அவனுக்குத் தெளிவாய் வாசித்துக்காட்டிவருவான். காயப்பட்ட விருத்தாப்பியமான கப்பற்காணுந் தன்பாவத்தினிமித்தம் புலம்பிக் கலங்கியும் பின்பு ஆறுதலடைந்து இரட்சகர்மேற்றநடம்பிக்கையைவைத்தான்ஆனால்அவன் முன்செய்த கோடியு பாவங்களை நீவனத்தபோது நாள் இரட்சிக்கப்படுத்தது எவ்வளவு அபாத்திரானைத் துயாடைந்து பயந்திருந்தகாலையிலொருநாள் யாக்கென்னுமேழைப்பையனைப் பாந்துக் கலங்கிக் கண்ணீர்விட்டு ஜயோ! எனக்குப் பாவமனைப்பிக்கடமில்லையே; நான்கொலபாதகன், என்னன்புள்ளம்

கனல்லோகடலில்விழுந்துஅலையிற்றத்தளித்தமீதுந் துணே. அப்பா என்னத்தூக்கிவிடுமென்று புலம்பியிருநான் சகாயஞ்செய்யவில்லையே; ஜயையோ, நான்புத்திரகோலபாதகன் இறந்துபோனஅவனுடைய மாதா மகனெங்கேயென்றலற் நீங்காத துயாடைந்தாளே, ஜயோ! என் மனச்சாட்சி வதைக்க, பிளாபம்மேற்கொள்ள, நீவாணம்நீங்க, நான் எப்படிவேதனைக்குத் தப்புவேனென்று புலம்பித் தவிப்பதைக்கேட்டு, அவ்வேழைப்பையன் பிளாபம்போடுருக்காய்க்க்களித்து அவ்விருத்தாப்பியனுடைய கழுத்தைக்கட்டித்தழவி எந்தகப்பனே நானே உமதுமகன் வள்ளத்திலேறித்தப்பனென் கலங்காதிரும் எனவுரைத்துபோது, அவன் பிமித்து நான் பாலத்தினின்று கடலில்விழுத்தியமகன் நீதானாவென வருந்திக்கேட்க, ஆம், நீர்காயப்பட்டோமானைத்துக்கேதுவாயிருக்க உமக்கு ஆறுதல்சொல்லிச் சகாயஞ்செய்த நானே உமதுமகன் என்றுறுதியாய்ச் சொன்னான். உடனே அவ்விருபேரும் விம்மிப் புலம்பிநின்றவேளையில் பையன்வானத்தையண்ணுந்நுபாத்துப் பாபாபாணநோக்கிச் சுருக்கமாய் ஆவலானவிண்ணைப்பஞ்செய்து கருத்தாவே உமது வழிகள் எவ்வளவுதீசயமாயிருக்கின்றன எனது தகப்பனை இதுவரைக்குஞ்செய்தமன்றிக்கார்த்து எங்குநிலவாயுமோரிடத்திற் சேர்த்ததற்காக உமக்குஸ்தோத்திரமென்று சொல்லி மடித்தவுடனே தகப்பன் கழிகார்ந்தான். இன்பமும் மகிழ்ச்சியும் அவன் முகத்திற்றேன்றன். அவன்மனமறுதலடைந்தமர்ந்தது. சிலநாட்சென்றபின் அவன் இரட்சகராகிய தேவனில் மகிழ்ச்சியாய்க் காலஞ்சென்று விட்டான். இரண்டோருவருஞ்செல்லப் போரும்மடிந்தது. கப்பலிற்சேவித்தவர்களுஞ் சம்பளத்தைப் பற்றிக்கொண்டு அவாரிருப்பித்ததை நோக்கிப்போனார்கள். இந்தப்பையனுங்களைசேர்ந்து வருங்கோபாக்கணக்குத் தப்புகளென்று பாலிகளை எச் சரித்தான் என்று அந்தத்துணைமகன் சொல்லிமடித்துச் சங்கத்தவர்களுளோக்கித்துளாகனே, ஸ்திரிகளே, இந்தச் சரித்திரத்தைஉங்களுக்குச் சொன்னமன்தனே ஏழையாகின்றான்.

போதகரான தண்டனை.

ஒருநாள் இலையித்தானென்னுஞ் சீரோஷ்டரு, கிலாசகோ நகரத்தின்னது தன்பிலேன் பட்டினத்துக்குப் போனபோழுது மிதந்த புயலும் இடிமுழக்கமுமுண்டாயிற்று. துன் நடைபுள்ள இருவர்சற்றுத்தூரத்தில் வருவதைக்கண்டு அவரைமிகவுங்கண்சுவானுகஎன்னன்னதனால் அவரிடம் யாதேனும் பறிப்பதற்குத்துணியாயும் யாதோரு தந்திரபாயத்தினால் அவரிடத்திற் பணங்கொடுவானென், அவர்களுளொருவன் சொன்னதாவது, நான்வழியருகே மரித்தவனைப்போற் றேகவியக்கஞ் சிறிதும்ன்றிப் படுத்திக்கொள்ள இவன் இடிவிழுந்திருந்தானெனக் தருக்கங்குஞ்ச் சொல்லி, அடக்கம்பண்ணுவிப்பதற்குச் சிலபணங்களுள்வெவயனைக் கேட்டு வாங்குகென்றன். சீரோஷ்டன் அவ்விடத்துக்கு வந்தபோது மற்றவன்நீதப்பிரகாரஞ்சொல்ல அவர் மிதந்தவிசனமடைந்து, வேண்டிய பணங்கொடுத்துச்சென்றார். ஆனாலவன் பணம்வாங்கிப் படுத்திருந்தவனிடம் போனபோது, அந்தப்பாசாங்கன் மெய்யாயிருந்து சவமாய்க்கிடந்தான். உடனேயவன், ஐயா, துருவே, என்சுட்டான் இறந்தல்லோவிட்டான்! என்செய்வேன்! என உாத்துக்குாவையிட, துருவானவர் அவர்களுடைய தந்திரப் பாரிக்வையார்ந்து தேவ நியமகண்டிதமாகியமானத்ததை அற்பமாயெண்ணிப் பேசுவதபத்தமென்றார்.

TAMIL BIBLES.

The Jaffna Religious Tract Society having received a supply of *Tamil Bibles* in one Vol. 8 vo. Subscribers and the Public are informed that copies of the same may be had by grants or purchase on application being made through the Depository of the Society at the American Mission Press—Price, when sold, 3 shillings a copy.
Maney, November 25, 1845.

தமிழ் விவிலிய வேதாகமங்கள்.

யாழ்ப்பாணத்து உதவி வேதாகமச் சங்கத்தவர்கள் இச்செவ்வு சேன்னபட்டினத்திலிருந்து தமிழ் விவிலிய வேதாகமமுற்றுமடங்கிய சிறிது போத்தகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டபடியால் அவைகழக்குப் பிரதி யொன்றுக்கு முன்று சிலிந்து விவலகொடுத்து அல்லதுதீயாகமாக அச்சுக்கூடத்துக்கு முதலாளியாயிருக்கின்றமேஸைதர்மயினத்துடையிடம் வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

CONTENTS.

Terms of the Paper	1
Anglicans' Letter	ib.
On Hindu Idolatry	2
Luther's life—Judge Hale on the Sabbath—Nalediar	2-4
New Year—Discussion on caste &c.	5
Siamese deputation to Ceylon	ib.
Summary of English Intelligence	ib.
Translation of discussion on caste &c.	6-7
Summary of Tamil Intelligence	ib.
Poet's Corner—Poor Jack	8
Penalty of a falsehood	ib.